

๑๕๗

风流书呆
เฟื่องหลิวซู่ด
เขียน

littleell.
แปล

Leila
วาด

4

ฟ้าฟาด
ฟ้าฟาด
ฟ้าฟาด
ฟ้าฟาด
ฟ้าฟาด

๑๕๗

ก็ภพก็ชาติก็ยังเป็นเธอ

女配不掺和 เล่ม 4

เฟิงหลิวซูไต่ 风流书呆

เจียน

littleell.

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

เกาซูข่ายเยียมหน้าแอบมองเธอแวบหนึ่ง
พบว่าเธอเปิดอ่านหนังสือชีววิทยา จึงถอนหายใจยาว
ว่ากันว่าการทำงานของคนสองคนที่มีคุณสมบัติไม่เท่าเทียมกันไม่มีทางมีความสุข
ในที่สุดบัดนี้เขาก็เข้าใจความหมายประโยคนั้นแล้ว
— เฟิงหลิวซูไต่

หนังสือคุณภาพ
โดยอรันทรกรุ๊ป

ก๊อปปี้ชาติก็ยังเป็นเธอ เล่ม 4
女配不掺和

อจณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks **บ้านอจณ**

《女配不掺和》 Vol. 4

Original story and characters created and copyright © 风流书呆 Feng Liu Shu Dai
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6192-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์
บรรณาธิการบริหาร ปริยดา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ จรัส ภายโรจน์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ดาริสา ชำอ่อน
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ประภาวดี มุสิกภิรักษ์
คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์ • พิสูจน์อักษร ส่องนภา กักตร์วิสัย • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกโลกที่หลินตื่นไปเยือนชวนให้ตื่นเต้นเสมอ ไม่ว่าจะเป็นนางผู้
ผู้ควบคุมแมลงพิษได้ตั้งใจ ไปจนถึงผู้มีพลังพิเศษในโลกยุคโลกาวินาศ
การต่อสู้ดิ้นรนเพื่อมีชีวิตรอดของหญิงสาวคนหนึ่งทำให้อดไม่ได้ที่จะ
เอาใจช่วยให้เธอผ่านทุกเหตุการณ์ไปได้ด้วยดี และที่สำคัญคือปลายทาง
สุดท้ายในโลกที่แท้จริง ที่ยังคงตามลึนว่าจะเป็นเช่นไร

๑๕๗

เซียงจวินหลินไม่เคยสัมผัสใครอย่างใกล้ชิด
เดิมเราคิดว่าตัวเองจะสะอิดสะเอียนจนอยากอาเจียน
หรือส่งผลกระทบต่อจิตใจ
แต่ความจริงแล้วริมฝีปากของหลินต้น
หอมหวานกว่าที่เราจินตนาการไว้
เขาจูบเบา ๆ พักหนึ่ง
ค่อยขยับปลายลิ้นออกมาเลียอย่างระมัดระวัง
คล้ายเด็กน้อยที่ได้ลิ้มรสลูกอมเป็นครั้งแรก
ทั้งประหลาดใจทั้งอัศจรรย์ใจ

นางกู่ 25

หลินตันและเกาซูข่าย ยืนอยู่ในห้องเช่าคับแคบมองดูชีวิตสุดอนาถและแสนสิ้นของเด็กหนุ่มรูปหล่อจนจบ ชายทั้งสามคนซ่อนศพแยกชิ้นส่วนของเขาไว้ในหลุมที่ขุดเอาไว้ก่อนแล้ว และยืมมือคนอื่นช่วยปกปิดหลักฐานความผิดของตัวเอง จากนั้นคืนห้องเช่าและออกจากเมืองนี้ไป

ตอนพวกเขานั่งรถผ่านสุสานแห่งนี้เกือบพลบค่ำแล้ว ภูเขาชิงหยวนถูกปกคลุมไปด้วยแสงสายัณห์แดงสด มองไกลๆ คล้ายทุกหนแห่งเต็มไปด้วยเลือด ภาพที่หลินตันและเกาซูข่ายเห็นก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เพียงพริบตาเดียวก็ย้ายจากห้องเช่ามาที่ยอดเขา

“เป็นไง ชีวิตของฉันสนุกไหม” จู่ๆ น้ำเสียงหม่นหมองดังขึ้น

หลินตันพลันลากเกาซูข่ายมาหลบหลังเธอ พอเบือนหน้าไปมองเห็นเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลานั่งอยู่บนป้ายสุสาน วงหน้าเต็มไปด้วยยิ้มเยาะ หลินตันจ้องเขาเขม็งไม่พูดจา เกาซูข่ายอยากเดินมาบังหน้าเธอ แต่ก็ถูกเธอดึงกลับมาทุกครั้ง

เด็กหนุ่มรูปหล่อเห็นพวกเขาจุดดิ่งกันไปมาด้วยพยายามปกป้องกันและกัน เขาอดมีสีหน้าสนใจใคร่รู้ไม่ได้ เขาปรบมือหลอกล่อว่า “เป็นยังไง พวกเธออยากออกไปไหม”

หลินตันยังคงไม่ปริปาก เกาซูข่ายครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก่อนถามว่า “ต้องทำยังไงนายถึงจะยอมปล่อยพวกเราออกไป”

“ก่อนหน้าฉันบอกนายแล้วไม่ใช่หรอ แคนายให้ฉันยืมร่าง ฉันก็จะปล่อยพวคนายออกไป นี่เป็นแดนลวงตาของฉัน ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากฉัน ใครก็อย่าคิดจะเข้าออกตามใจ” เด็กหนุ่มรูปหล่อพูดเนิบช้า “เงื่อนไขนี้ง่ายมาก ใช่ไหม ศพของฉันถูกฝังอยู่ที่โลงศพของคนอื่น ฉันงงหน้าอ้าปากไม่ได้ ตลอดกาล วิญญาณของฉันก็ออกจากที่นี่ไม่ได้ หลังเดินออกจากภูเขาชิงหยวน ฉันจะคืนร่างให้นาย จากนั้นก็หาทางไปแก้แค้นคนพวกนั้น ง่ายๆ แค่นี้เอง”

เกาซุซ่ายไม่ใช่คนโง่ข่มขี้ไม่เชื่อคำพูดพวกนี้เป็นธรรมดา ดังนั้นจึงถูกฝึกฝนนี้ตั้งแต่เข้าสู่อดีต ต้องทนรับความเจ็บปวดจากการถูกรุกรานและถูกฆ่า แทนอีกฝ่าย อีกฝ่ายพยายามทำลายร่างกายและจิตใจของเขาเพื่อให้เขายอมแพ้ตามเป้าประสงค์ แต่เขายังคงกัดฟันทนจนกระทั่งหลินตั้นมาถึง

แต่เวลานี้เขาอดสงสัยไม่ได้ เพราะมีหลินตั้นอยู่ด้วย เขาไม่ยอมให้เธอต้องประสบกับความทุกข์ทรมานเหมือนเขา

พอคิดได้อย่างนี้ เกาซุซ่ายกำลังจะพยักหน้าตอบรับ แต่หลินตั้นปิดปากเขาไว้อย่างรวดเร็ว เธอจ้องเด็กหนุ่มรูปหล่อพลางพูดเสียงเย็นชาว่า “ถ้าให้นายยืมร่าง แล้วยนายจะตัดใจคืนได้หรอ ในเมื่อนายสร้างแดนลวงตาได้ งั้นนายคงเป็นราชาปีศาจ ฉะนั้นสำหรับนายแล้ว การยึดครองร่างของคนอื่น ย่อมเป็นเรื่องง่ายดาย มีพรรคพวกมาพร้อมกับเกาซุซ่ายตั้งเยอะ ทำไมนายถึงไม่ยืมร่างของคนอื่น แต่กลับถูกใจเขาล่ะ”

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่หลินตั้นไม่ได้ถาม นั่นก็คือทำไมต้องให้เกาซุซ่ายยินยอมก่อน เด็กหนุ่มถึงจะยึดครองร่างของเขาได้ สถานการณ์แบบนี้คล้ายคลึงกับชายประหลาดก่อนหน้านี้มาก หรือผีทั้งหมดในโลกนี้ล้วนมีศีลธรรมแบบนี้กันทั้งนั้น

ทว่าหลินตั้นรู้ดีว่าความจริงไม่ได้เป็นแบบนั้น หากเป็นผีธรรมดาทั่วไป ที่มีพลังยึดครองร่างคนนานแล้ว จะมัวถามไ้สาระให้มากความขนาดนี้ทำไม เห็นได้ว่าผีตรงหน้ากับชายประหลาดน่าจะได้รับผลกระทบจากข้อจำกัดแบบเดียวกัน ทั้งสองคนต่างก็หลายยุคหลายสมัย เดิมไม่ควรเกี่ยวข้องกัน ฉะนั้นจุดร่วมของข้อจำกัดนี้คืออะไรกันแน่

คำตอบของคำถามทั้งหมดนี้ทำได้แค่รอให้ออกจากแดนลวงตาไปได้ซะก่อน หลินตั้นจึงจะมีเวลาสืบเสาะ ขณะนี้เธอต้องคิดหาวิธีพาเกาซุซ่าย

ออกไปจากที่นี่ นี่เป็นถึงราชาปีศาจ ความสามารถย่อมมากกว่าที่เธอคาดคะเนเอาไว้ และบัดนี้ภูคักดีลลัทธิยังอยู่ในช่วงพักตัว พลังที่เธอนำออกมาใช้ได้ไม่เพียงพอที่จะทำลายแดนลวงตา ยังไม่สามารถฆ่าผืนดินนี้ได้

แต่ไม่ว่าอย่างไรหลินตั้นก็ต้องลอง เธอบีบมือเกาะซูข่าย พุดอย่างจริงจังว่า “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น นายห้ามตอบตกลงให้เขายืมร่างเด็ดขาด ต่อให้ฉันตาย ต่อให้พวกเราต้องตกนรก นายก็ต้องเชื่อว่าทั้งหมดนี้เป็นแค่ภาพลวงตา ขอเพียงนายพยายามต่อไป พวกเราถึงจะมีความหวังที่จะก้าวออกไป ถ้านายยอมแพ้ พวกเราไม่ตายก็ต้องตาย”

เกาะซูข่ายออกแรงกุมมือเธอแน่น พักหน้ากล่าวว่า “ฉันไม่มีทางตอบตกลง หลินตั้น เธอจะทำอะไร” มาถึงตอนนี้เขาเพิ่งรู้จักตัวตนของหลินตั้นอย่างกระจ่างชัด เธอเป็นเหมือนอ้ายอู๋และโจวหนาน คือเป็นสมาชิกของสำนักศาสตรลึกลับและมีพลังอย่างที่คนปกติยากจะจินตนาการถึง

หลินตั้นไม่ตอบ แค่ตะปกลายเท้าพุ่งตรงเข้าจูโจมเด็กหนุ่ม

ร่างของเด็กหนุ่มผลุบโผล่กลางอากาศเป็นครั้งคราว ไม่ให้เธอแตะต้องได้ แม้แต่ชายเสื้อ เขาหัวเราะเสียงต่ำ “เธอฉลาดมาก มองสาระสำคัญของเรื่องราวออกภายในแวบเดียว ถูกต้อง เขาเป็นกายหยาบที่ฉันตั้งใจคัดสรร พวกเธอไม่ตอบรับก็ไม่เป็นไร ฉันรอได้ ยิ่งไงฉันก็มีเวลาอีกมาก”

หลินตั้นครั้นจะพูดกับเขาแม้แต่คำเดียว เธอเหยียบป้ายสุสานแล้วกระโดดขึ้นไปกลางอากาศ จ้วงแทงกรงเล็บดำสนิทใส่เด็กหนุ่มอย่างดูต้นเด็กหนุ่มเบี่ยงตัวหลบไม่หยุด เธอเองก็โจมตีไม่หยุด กระบวนท่าหลอกล่อเจ้าเล่ห์ขึ้นทุกขณะ ความเคลื่อนไหวปราดเปรียวขึ้นทุกขณะดูจไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย หลังรุกรับระยะประชิดหลายสิบกระบวนท่า แก้มของเด็กหนุ่มก็ถูกเธอช่วน พลังอันมากมายคล้ายเลือดดำพรุ้งพรูออกมา

ฝักบิดเจ็บได้ เรื่องแปลกประหลาดแบบนี้ทำให้เด็กหนุ่มตื่นตะลึงยิ่ง เขาเซ็ดเลือดที่แก้ม กัดฟันถามว่า “เธอเป็นตัวอะไรกันแน่ ทำไม่ถึงทำร้ายฉันได้”

หลินตั้นตอบคำถามของเขาด้วยการจูโจมที่โหดเหี้ยมดูต้นยิ่งขึ้น

ร่างมากฝีมือของเด็กหนุ่มเริ่มสับกสะบอมมอยู่บ้าง หลังถูกช่วนอีกครั้ง เขาก็หายไปจากที่ตรงนั้น ู๊ๆ หลินตั้นเหมือนคิดอะไรขึ้นมาได้ รีบถอยกลับไป

ข้างๆ เกาฮูซ่าย ทันทีที่เข้าไปใกล้อีกฝ่ายก็พบว่าใบหน้าของเกาฮูซ่ายค่อยๆ กลายเป็นใบหน้าของเด็กหนุ่ม

“เธอเก่งมาก เป็นฉันเองที่ดูถูกเธอ” เด็กหนุ่มเอ่ยอย่างดูร้าย “ในเมื่อเป็นแบบนี้ ฉันจะให้เธอได้สัมผัสความจนปัญญาดูบ้าง”

หลินตันกำลังจะถอยแต่ไม่ทันชะแล้ว จู่ๆ เด็กหนุ่มก็ประชิดเข้ามา แล้วผลักเธอเข้าสู่มิติมายา เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง เธอก็เข้าไปอยู่ในร่างของเด็กหนุ่มแล้ว เผชิญกับทุกสิ่งที่เขาเคยเผชิญในชีวิต เธอคล้ายหุ่นเชิดใช้ชีวิตและเรียนหนังสือตามอย่างพฤติกรรมของเด็กหนุ่มเหมือนผู้ชมมองเขาตกสู่ขุมนรก

เด็กหนุ่มมีแฟนหนุ่มคนหนึ่ง ตอนอีกฝ่ายส่งเขากลับบ้าน อดพรหมจรรย์เขาตรงทางเดินใต้บันไดที่มีดมืดไม่ได้ พวกเขาอดกันแน่น หอมหวานถึงขนาดนั้น สู้ลั่นถึงขนาดนั้น แต่ไม่รู้เลยว่าในหนุ่มที่มีดมืดยิ่งกว่ามีใครอีกคนมองพวกเขาด้วยสายตาอำมหิต

เมื่อผู้เข้าร่วมล่วงรู้ถึงรสนิยมทางเพศของเด็กหนุ่มเข้า อีกฝ่ายบอกเรื่องนี้กับเพื่อนร่วมห้องอีกสองคน พวกเขาตัดสินใจว่าจะ “ซัดภัยเพื่อปวงชน” จะสั่งสอนไอ้โรคจิตคนนี้อย่างดี ตอนแรกพวกเขาเพียงตำหนิเด็กหนุ่มต่อหน้า พอเห็นเด็กหนุ่มหน้าขาวซีดไม่กล้าต่อต้านก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นหุบตี พวกเขาข่มขู่เด็กหนุ่มว่าจะรายงานเรื่องของเขากับทางมหาวิทยาลัย และหยิบยกเรื่องนี้มาบังคับเด็กหนุ่มให้รับใช้พวกเขา ความอ่อนแอและการไม่ต่อต้านชัดเจนของเด็กหนุ่มทำให้พวกเขาค้นพบความสุขในการทรมานคน

การกระทำของพวกเขาเริ่มทวีความรุนแรงขึ้น พัฒนาจากหุบตีตำหนิไปเป็นกักขัง ทรมาน จนสุดท้ายกลายเป็นฆ่าชำแหละศพ

หลินตันรับรู้ความรู้สึกไร้ที่พึ่งพิง ลึนหัว และเจ็บปวดของเด็กหนุ่มได้ทั้งหมด แต่ไม่มีกำลังมากพอที่จะช่วยเหลือ เธอเป็นแค่นักโทษที่ถูกกักขังไว้ในร่างนี้ ควบคุมชะตากรรมของเขาไม่ได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าประสิทธิภาพของเขาน่าสยดสยองมากเพียงใด จะบอกว่าเป็นนรกบนดินก็คงไม่เกินไป คนทั่วไปพบเจอเพียงครั้งเดียวก็เสียสติได้ แล้วนับประสาอะไรกับการเวียนว่ายไม่จบไม่สิ้นล่ะ

พอเห็นว่าการทรมานรอบที่สองกำลังจะเริ่มขึ้น หลินตันก็รู้ว่าเธอรอ

ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว จึงเอ่ยอย่างใจเย็นว่า “นายสลดโศกพหุธรรมดาๆ แค โลงเดียวก็ยังไม่หลุด ไม่แปลกที่นายจะถูกสวะสามคนนี้ฆ่าตาย ถ้าเป็นฉัน หรือเปลี่ยนเป็นคนทีกล้ำหาญมีจิตใจเข้มแข็ง ไม่มีทางมีจุดจบแบบเดียวกับนาย ที่นายถูกฆ่าตายคงต้องโทษตัวนายเองที่ไร้ประโยชน์ โทษใครไม่ได้เลยจริงๆ นายมีสิทธิ์อะไรมาพูดทำนองว่าจะล้างแค้น นายมันก็แค่คนไร้ค่า”

ห้องที่คับแคบเริ่มมืดเขียวเปลี่ยนรูปและออกแรงกดวิญญาณของ หลินตันอย่างหนัก แต่เธอไม่แม้แต่จะขมวดคิ้ว

น้ำเสียงเย็นชาของเด็กหนุ่มดังขึ้นจากทุกสารทิศ “ฉันไม่อยากรู้เห็นจริงๆ ว่าถ้าเธอตกอยู่ในสถานการณ์นี้ เธอจะทำยังไง” เขาหัวเราะนิดๆ แล้วหมุ่น นิमितมายากลับมา

วินาทีต่อมา หลินตันพบว่าเธอถูกชายสูงลำสันคนหนึ่งออกแรงรัดคอ อยู่ ยังมีอีกสองคนกดแขนและขาของเธอเอาไว้ ทำให้เธอขยับตัวไม่ได้ เด็กหนุ่มฉายภาพที่เขาถูกฆ่าอีกครั้งโดยไม่พูดสักคำ เธอควบคุมร่างกายนี้ ได้อย่างใจปรารถนา แต่ไร้เรี่ยวแรงมากพอที่จะขัดขึ้น เธอเหนื่อยเกินไป หิวเกินไป อ่อนแรงเกินไป แม้ไม่ถูกรัดคอก็มีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน

ลมหายใจของเธออ่อนลงทุกทีกระทั่งหยุดลง ชายสูงลำสันจึงคลาย สายไฟออก สิ่งเสียงต่ำว่า “เอามิดกับเลื่อยมา”

ผู้สมรู้ร่วมคิดอีกสองคนไปเอาอุปกรณ์ ชายสูงลำสันลองตรวจสอบ ลมหายใจที่จมูกของหลินตัน แต่เขาคาดไม่ถึงว่าจู่ๆ เธอก็ลืมหูลงแล้วกระโจนเข้าใส่เขา สองมือรัดคอของเธอเอาไว้แน่น ใช้ฟันกัดผิวหนัง ที่ซอกคอของเขาก่อนเริ่มดูดเลือดอย่างบ้าคลั่ง เธอทนทิวมาหลายวันแล้ว เลือดที่ทั้งเค็มทั้งคาวไม่เพียงไม่ทำให้เธอสะอิดสะเอียน แต่ยังกระตุ้นความ ออยากอาหารของเธอมาก เธอคล้ายหมาป่าตัวหนึ่งที่กัดเหยื่อไม่ยอมปล่อย เลือดที่สาดกระเซ็นไปทั่วอาบย้อมตัวเธอจนแดงฉานและย้อมดวงตาของเธอ เป็นสีแดง

ชายคนนั้นตื่นนอนอย่างหนักกระทั่งตัวกระดูกแล้วอ่อนยวบ ก่อน และหลังใช้เวลาเพียงไม่กี่สิบวินาทีเท่านั้น

หลินตันลุกขึ้นจากกองเลือด สุ่มหยิบขวดเบียร์ขึ้นมาทาบให้แตก จากนั้นพึงอยู่หลังประตูอย่างอ่อนแรง

ชายหนุ่มอีกสองคนที่ได้ยินเสียงแก้วแตกรีบวิ่งเข้ามาตรวจสอบดู ทันทีที่ชายที่นำหน้าก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามาก็ถูกหลินตันใช้ขวดเหล้าแทงลำคอจนทะลุ เลือดพุ่งกระฉูด ชายคนที่อยู่ด้านหลังตกใจอึ้งงัน ยังไม่ทันได้สติ หลินตันก็ดึงขวดเหล้าออกมาจ้วงแทงใส่ดวงตาของเขา

ชายสองคน คนหนึ่งกุมลำคอค่อยๆ ล้มลง อีกคนปิดหน้าวิ่งสะเปะสะปะชนข้าวของรอบข้างไปทั่ว มีดแหลมและเลือดที่พวกเขานำมาด้วยร่วงลงพื้น

กายหยาบของหลินตันอ่อนแอยิ่งยวด เมื่อเธอทำทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ก็หอบหายใจ หน้าขาวซีดปานกระดาษแล้ว แต่เธอไม่กล้าผ่อนคลายลงแม้แต่น้อย เก็บมีดขึ้นมาแล้วเดินโซซัดโซเซไปทางด้านหลังชายหนุ่มตาบอดก่อนปาดเส้นเลือดที่ลำคอของเขาจนขาด เลือดซันค่อยๆ ไหลนองเต็มพื้นสุดท้ายก็ท่วมหลังเท้าขาวซีดของเธอ เธอยืนอยู่ท่ามกลางกองเลือดเนิ่นนาน จากนั้นผลึกประตูเดินออกไป

แสงขาวสว่างวาวแวบหนึ่ง ภาพเปลี่ยนแปลงไป หลินตันพบว่าเธอย้อนกลับมาตอนเด็กหนุ่มเพิ่งถูกชายทั้งสามคนรังแก พวกเขายังไม่กล้าทำเกินเลย แคร์มซ้อมเด็กหนุ่มในซอยอย่างหนักหน่วง หลินตันควบคุมร่างกายนี้ได้ แต่ใช้พลังที่เป็นของตัวเองไม่ได้สักนิดเดียว เธอกลายเป็นเด็กหนุ่มร่างกายอ่อนแอไร้เรี่ยวแรงแม้แต่จะมัดไก่ ถูกตีจนเลือดอาบไปทั้งตัว หลังพบว่าเธอไร้พลังขัดขึ้น เธอก็ทำได้แค่มุมศีรษะขดตัวอยู่ในซอกหลืบ เมื่อทั้งสามคนทุบตีจนหน้าใจแล้ว เธอไม่ได้หลบไปรักษาบาดแผลเงิบๆ เหมือนที่เด็กหนุ่มเคยทำ แต่เธอโศกพึมพำแฉะเหตุน้ำ

ความจริงแล้วเด็กหนุ่มสามารถคืนห้องเช่าแล้วออกห่างจากปีศาจร้ายทั้งสามตนได้ แต่เขาไม่ทำแบบนั้น เขาวิตกกังวลเกินไปและซี้ซาลดเกินไป เขากลัวว่าทั้งสามคนจะรายงานกับทางมหาวิทยาลัยว่าเขาเป็นพวกกรักร่วมเพศ และกลัวพ่อแม่ตำหนิ ยิ่งหวาดกลัวสายตาที่ไม่ปกติของคนอื่นๆ เขาจึงถูกกดขี่ข่มเหงครึ่งแล้วครึ่งเล่าและเลือกที่จะเจ็บครึ่งแล้วครึ่งเล่า

แต่หลินตันไม่นั่งเฉย เธอไปตรวจบาดแผลที่โรงพยาบาล และฟ้องทั้งสามคนจนขึ้นศาล ทั้งสามคนถูกพิพากษาให้จำคุกครึ่งเดือน และชดเชยค่าเสียหายให้เธอก้อนหนึ่ง พ่อแม่ของเด็กหนุ่มทราบข่าวก็รีบเดินทางมาหาเธอ

แม้โกรธจัดแต่ปวดใจยิ่งกว่า มหาวิทยาลัยไม่ได้ไล่เธอออก เพราะการมีรสนิยมทางเพศผิดแปลกนั้นเลือกไม่ได้ ไม่ใช่ความผิด เพื่อนของเธอบางคนดูถูกเธอ ตีตัวออกห่างจากเธอ บางคนให้กำลังใจเธอ สนับสนุนเธอ

เธอย้ายออกจากห้องเช่าห้องนั้น แล้วดำเนินชีวิตต่อไป...

ดออย่า

นางกู่ 26

เด็กหนุ่มรูปหล่อ ล่องลอยอยู่กลางอากาศตลอดเวลา มอง
หลินตั้นในนิมิตมายาสีหน้าไร้ความรู้สึก เมื่อเธอลากกระเป๋าเดินออกจาก
ห้องเช่า ความเป็นปรปักษ์คู่ต้นในดวงตาของเขาก็เริ่มจางหายไปทีละเล็ก
ทีละน้อย

“ที่แท้ฉันก็ใช้ชีวิตแบบนี้ได้ ที่แท้การต่อต้านขัดขืนก็ง่ายตายขนาดนี้”
เขาพิมพ์ถ้อยคำนี้ไม่หยุด ตามด้วยหัวเราะเบาๆ สีหน้าสมเพศตัวเอง เป็น
อย่างที่เขาหลินตั้นพูด หากเป็นคนที่กล้าหาญมีจิตใจเข้มแข็งย่อมไม่มีทางเดิน
มาถึงจุดนี้ เขามีโอกาสหลบหนีมากมาย แต่ไม่กล้าสักที พูดอย่างจริงจัง
ก็คือเขาไม่ได้ตายเพราะความเหี้ยมโหดของมนุษย์ แต่ตายเพราะความอ่อนแอ
ของตัวเอง

นิมิตมายาเริ่มพรางหลายพร้อมเสียงหัวเราะของเด็กหนุ่ม เบื้องหน้า
หลินตั้นสว่างขึ้น ในที่สุดก็มองเห็นสุสานภูเขาชิงหยวนอีกครั้ง และมองเห็น
เกาหูข่าย อีกฝ่ายกอดเธอแน่นโดยไม่รอให้เธอได้สติพลางร้องไห้เหมือน
เด็กน้อย

“หลินตั้น ขอโทษนะ ฉันไม่มีประโยชน์อะไรเลย!” เขาพูดประโยคนี้
ซ้ำไปซ้ำมา น้ำเสียงเสียใจระคนโทษตัวเองเปี่ยมล้น เขาเป็นเหมือนผู้ชม
ที่ทำได้เพียงมองหลินตั้นดิ้นรนอย่างไร้เรี่ยวแรงในนิมิตมายา ทำทางโหดเหี้ยม
เจ็บขาดของเธอไม่ได้ทำให้เขาตกใจกลัว แต่ทำให้จิตใจของเขาหวั่นไหว

หากไม่ใช่เพราะผ่านความทุกข์ยากมามาก ผู้หญิงอย่างเธอจะแข็งแกร่งได้ถึงขนาดนี้เธอหรือไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่ทุกข์เช่นไหน เธอก็กำหนดทางได้เสมอ เพราะเธอคุ้นชินกับการอยู่คนเดียวและคุ้นชินที่จะพึ่งพาตัวเอง ร่างกายอ่อนแอไม่สามารถควบคุมดวงวิญญาณอันเข้มแข็งของเธอได้

เกาซุช่วยปวดใจจนตัวสั่น ยิ่งร้องไห้อย่างเศร้าโศกเสียใจ หลินตันรู้สึกจนปัญญาอยู่บ้าง แต่ยังลูบหลังเธออย่างอ่อนโยน กระซิบว่า “ฉันไม่เป็นไร ทุกสิ่งทุกอย่างเห็นไม่ใช่ความจริง”

เกาซุช่วยส่ายหน้าไม่พูดไม่จา เขารู้ว่านั่นไม่ใช่ความจริง แต่ความสิ้นหวังและความเจ็บปวดที่หลินตันประสบเป็นของจริง สุดท้ายก็ยังเป็นเพราะเขาที่ไร้ประโยชน์ เขาไม่สามารถปกป้องหลินตันได้

เด็กหนุ่มค่อยๆ ปรากฏตัวขึ้น เอ่ยเสียงต่ำว่า “เธอชื่อหลินตันใช่ไหม เธอทำฉันตกใจมาก”

หลินตันลูบหัวสุนัขของเกาซุช่วย ก่อนหมุนตัวไปจ้องเด็กหนุ่ม

“เธอทำให้ฉันรู้ว่า ที่แท้แล้วชีวิตของฉันยังมีความเป็นไปได้อยู่อีก ตอนนี้พวกเธอไปได้แล้ว ไปเถอะ” ข้างๆ เด็กหนุ่มมีประตูบานหนึ่งโผล่ขึ้น

“แล้วนายล่ะ” หลินตันมองเขาอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“ฉันรี ฉันต้องจากไปเหมือนกัน ก็แค่โง่ศพ จะกักขังฉันเอาไว้ได้ยังไง หลายปีมานี้เป็นฉันเองที่ขังตัวเอง” เด็กหนุ่มส่ายหน้าหัวเราะ สีหน้าท่าทางราวกับมีความสุขสิ้นปรี เมื่อกั้นเองในที่สุดเขาก็กำจัดปีศาจในใจได้ ขณะเดียวกันก็หลุดพ้นจากหลุมศพนี้และการผูกมัดของโง่ศพนี้ ที่แท้ไม่ใช่เขาออกจากที่นี่ไม่ได้ แต่เพราะถูกความอ่อนแอของตัวเองกักขังเอาไว้

เด็กหนุ่มเอียงศีรษะดูกำลังตั้งใจฟังบางอย่าง ผ่านไปพักหนึ่งร่างก็เริ่มเลือนราง เขาเอ่ยเร่อีกครั้ง “พวกเธอไปได้แล้ว ฉันในเวลานี้ไม่ต้องการร่างของคนอื่นอีก ฉันแก้แค้นเองได้”

หลินตันรีบพูดว่า “เดี๋ยวก่อน นายบอกฉันได้ไหมว่าร่างกายของเกาซุช่วยพิเศษตรงไหน ทำไมนายถึงเลือกเขา”

เด็กหนุ่มเฝ้าจ้องกับเธอมาก ตอบอย่างตรงไปตรงมาว่า “แปดอักษร ประกอบด้วย ‘ปีกิ่งฟ้า ปีก้านดิน’ ‘เดือนกิ่งฟ้า เดือนก้านดิน’ ‘วันกิ่งฟ้า วันก้านดิน’ ‘ยามกิ่งฟ้า ยามก้านดิน’ กิ่งก้านมีทั้งหมดแปดส่วน แต่ละส่วน

รวมกันเรียกว่า ‘เสา’ ก่อตัวเป็น ‘เสาปี’ ‘เสาเดือน’ ‘เสาวัน’ ‘เสายาม’
ดังนั้นแปดอักษร¹ เรียกว่า ‘สี่เสา’ หรือ ‘สี่เสาแปดอักษร’ ขณะเดียวกัน
ก็เกิดเป็นปัญหาตฤ² ดวงชะตาของเขาพิเศษมาก ทั้งไม่จัดเป็นเสาและ
ไม่ก่อกำเนิดปัญหาตฤ ยิ่งไม่จัดเป็นอินหยาง เป็นดวงชะตาเหนือเสา
แห่งโชคชะตาที่หาได้ยากมากในหมื่นปี คนที่มีชะตาแบบนี้จะอยู่เหนือ
ลิขิตสวรรค์ ไม่มีมึงเกวียนกำเกวียน ถ้าเป็นคนธรรมดาดีหน่อย แต่
ถ้าเดินไปสู่หนทางแห่งการบำเพ็ญเพียร เรียกได้ว่าทำทุกอย่างได้ตามต้องการ
ภูตผีทุกตนในโลกมนุษย์และปรมาจารย์สวรรค์ล้วนปรารถนาจะมีดวงชะตา
แบบนี้กันทั้งนั้น แล้วเธอว่าร่างกายของเขามีค่าอะไรล่ะ”

เมื่อรู้สึกถึงแรงสั่นเทาของเกาซุ่ยข่าย หลินตั้นก็กุมมือของเธอเอาไว้แน่น
แล้วถามว่า “นั่นเหตุผลที่นายยึดครองร่างของเขาโดยตรงไม่ได้คืออะไร”

“เพราะผู้มีวิชาลาคาธาส์สร้างข้อจำกัดไว้บนตัวของเขา นอกจากเขา
จะตอบตกลง ไม่งั้นสิ่งชั่วร้ายอย่าหมายจะยึดครองกายหยาบของเขา ผีทั่วไป
มองไม่เห็นการควบคุมนี้ ทันทีที่เข้าใกล้กายหยาบของเขา วิญญาณก็จะ
แตกสลาย แต่ผีที่ฝ่าลาคาธาส์ควบคุมได้มีเยอะมาก และเวลาที่ลาคาธาส์
ก็ผ่านไปนานมากแล้ว ฤทธิ์เดชของลาคาธาส์อ่อนลงเรื่อย ๆ เดิมฉันฝ่า
ผ่านลาคาธาส์แล้วสิงร่างของเขาได้ แต่เวลานี้เพราะเห็นแก่เธอเลยยอมปล่อย
เขาไป ถือเป็นค่าตอบแทนคำขอบคุณที่เธอช่วยฉันทำลายพันธนาการ”

เด็กหนุ่มกระตุกมุกปากอวดยิ้มเป็นมิตร

หลินตั้นขบคิดชั่วครู่ค่อยชักว่า “ฉันสามารถร้ายลาคาธาส์แบบนี้กับผี
เพื่อไม่ให้เขาสิงร่างของคนอื่นตามอำเภอใจได้ไหม”

“ได้แน่นอน ตราบใดที่สลักลาคาธาส์ไว้ที่กระดูกเพื่อกักวิญญาณ ก็
จะควบคุมได้เหมือนเขา เธอยังอยากรู้อะไรอีกไหม” เด็กหนุ่มถามอย่างมีมารยาท

“ไม่แล้ว ขอบคุณ” หลินตั้นโบกมือ เด็กหนุ่มพลันหายไปจากตรงนั้น

เกาซุ่ยข่ายรีบลากหลินตั้นเดินไปที่ประตูบานนั้น เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง
ก็พบว่าเขานอนอยู่ในโลงศพ ส่วนหลินตั้นหมอบอยู่แนบอกของเขา ทำทาง

¹ วัน เวลา ตก ฟาก ที่ ใช้ ในการ ทำ นาย ดวง ชะตา

² ทำ ตฤ ตาม หลัก ปรัชญา จิน ได้ แก่ ไม้ ไฟ ดิน โลหะ และ น้ำ

สงบนิ่งมาก เขาตัวแข็งทื่อทันควัน ก่อนเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยคล้ายลูกสุนัขดมดมเรือนผมของเธอ แล้วสัมผัสจมูกของเธอ จากนั้นก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“วางใจได้ ฉันยังไม่ตาย” จู่ๆ หลินตั้นก็พูดออกมา ทำเขาตกใจสะดุ้งโหยง

“ขอโทษที่ฉันทำให้เธอต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย เธอมาที่นี่เพื่อช่วยฉันเหรอ” เกาซุช่วยถามอย่างคาดหวัง

“ใช่ นายหายตัวไปหนึ่งวันหนึ่งคืน ฉันเลยได้แต่ออกมาตามหานาย” หลินตั้นตอบอย่างเป็นธรรมชาติ

“ขอบคุณนะ” เกาซุช่วยคลี่คลายใจ

หลินตั้นพูดเนิบช้าว่า “ฉันไม่ได้มาช่วยนายฟรีๆ นายต้องจ่ายค่าตอบแทนให้ฉันด้วย”

“ได้ เธออยากได้อะไรฉันให้ได้ทั้งนั้น” เกาซุช่วยแสดงเจตจำนงอันแน่วแน่ทันใด

หลินตั้นพอใจกับการแสดงออกของเขามาก ยันอกของเขาลุกขึ้นพูดอย่างสุขุมว่า “ออกจากโลงศพนี้ก่อนเถอะ เหมือนมาก”

มีสาวงามอยู่ในอ้อมกอด เกาซุช่วยจะได้กลิ่นเหม็นได้ยังไง เขามองซ้ายแลขวาทำทางตื่นตกใจ รีบจับเอวของหลินตั้นแล้วยกส่งเธอออกจากโลงเมื่อเธอยืนนิ่งแล้วเขาจึงตะลึงตะลันลุกขึ้น แล้ววิ่งไปอาเจียนที่กอหญ้า เพราะแผ่นหลังของเขาทับโครงกระดูกแห่งกรังโครงหนึ่ง สถานการณ์นี้ชวนสยองขวัญมาก!

“ยังมีคนที่มาพร้อมกับฉันอีกหกคน พวกเราตามหาพวกเขาทันเถอะ” หลังอาเจียนเสร็จแล้ว เขาก็เอ่ยอย่างชัดเจน

“อืม” หลินตั้นหยิบพลั่วเหล็กขึ้นมา เอ่ยเนิบนาบว่า “ไปเถอะ พวกเราไปขุดสุสานกัน”

“ขุด...ขุด...ขุด...ขุดสุสานเถอะ” เกาซุช่วยสะพรึงกลัว

“พวกเขาถูกลากลงไปหลุมศพ ตำรวจเลยหาตัวไม่เจอ” หลินตั้นปล่อยมือออกไปสองสามตัว ให้พวกมันตามหาหลุมศพที่มีลมหายใจคนเป็น

เมื่อทั้งสองคนเริ่มงานชุดสุสาน พวกไปเสียนยังติดอยู่ในแดนลงตา พวกเขาผ่านประสบการณ์ทุกข์ทรมานหลายต่อหลายครั้ง ร่างกายและจิตใจได้รับบาดเจ็บในระดับที่แตกต่างกันไป สุดท้ายไปเสียนตัดสินใจสร้างค่ายกลทำลายแดนลงตา แต่เงื่อนไขคือเขาต้องใช้เวลามาก และยังต้องมีคนคอยคุ้มกัน อ้ายอวีจึงขึ้นอาสาตั้งดูความสนใจของเด็กหนุ่มในนิมิตมายา

หล่อนโชคดีที่กลายเป็นเพื่อนของเด็กหนุ่ม ปกป้องเขา และชี้แนะเขาอย่างเต็มความสามารถ ช่วยให้เขารอดพ้นจากเคราะห์ร้ายเหล่านั้น เด็กหนุ่มคล้ายซาบซึ้งกับความใจดีของหล่อน หลังจากให้หล่อนรับความทรมานจบรอบหนึ่ง ก็ไม่ลากหล่อนเข้าไปในนิมิตมายาอีก

ไปเสียนสังเกตเห็นสถานการณ์นี้เลยสงสัยว่า “ทำได้ดีมาก เธอลองกระตุ้นเขาดู”

อ้ายอวีมั่นใจเต็มเปี่ยม เตรียมสาดซูปไก่³ใส่เด็กหนุ่ม ทว่าร่างจริงของเด็กหนุ่มกลับปรากฏขึ้น เยาะเย้ยว่า “ขอบคุณสำหรับความหวังดีของทุกคน แต่ผมไม่ต้องการความช่วยเหลือแบบนี้ ผมควรฆ่าตัวตอนที่อ่อนแอไร้ความสามารถแบบนี้ให้ตายไปนานแล้ว!”

เขายื่นมือออกไปขยำตัวเองในนิมิตมายาจนกลายเป็นผุยผง

อ้ายอวีสับสนว้าวุ่น หลุดปากถามว่า “นายเป็นบ้าไปแล้วหรือ”

เด็กหนุ่มขำเลื่อมมองหล่อนอย่างดูถูกดูแคลน ก่อนค่อยๆ เลื่อนหายไปจากตรงนั้น ทั้งไว้แค่คำพูดชวนคิดว่า “ขอเตือนพวกคุณจากใจจริงว่าอย่ายุ่งกับกระดุกของผม”

ตอนนิมิตมายาล่มสลาย ภาพการกระทำของหลินตันในแดนลงตาก็ฉายขึ้นตรงหน้าพวกอ้ายอวี หลินตันใจร้ายกับคนอื่น แต่ใจร้ายกับตัวเองยิ่งกว่า ที่สำคัญคือเธอไม่สูญเสียเจตจำนงเดิม เธอฆ่าปีศาจร้ายและเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิต ทำให้เด็กหนุ่มสลายความคิดยึดติด แล้วออกจากสุสานแห่งนี้

ทันทีที่เด็กหนุ่มจากไป นิมิตมายาก็สลายไป

ไปเสียนจ้องร่างที่ลอยอยู่กลางอากาศและเงิบอยู่เนิ่นนาน ไปเชิง

³ คัสแลง หมายถึง ปลูกประโลมจิตใจ สร้างแรงบันดาลใจ สร้างพลังบวก

และโจวหนานมองอย่างงัน กระทั่งหลินตันลากกระเป๋าเดินทางออกจากห้องเช่าค่อยได้สติ

“คนคนนี้เป็นใคร” ไปเซ็งถอนหายใจ “ถึงเวลาเฉียดตาย เธอกลับไต่กลับอย่างตุตันมากรวดเดียวจบ! ถ้าเป็นฉัน ฉันคงทำไม่ได้!”

“เธอเป็นเพื่อนร่วมห้องของฉัน ชื่อหลินตัน เป็นนางกู่จากเหมียวเจียง เธอเก่งมากจริง ๆ” สีหน้าของโจวหนานเต็มไปด้วยความชื่นชม

ไปเสียนจ้องแดนลงตาที่ค่อย ๆ เลื่อนหาย พิมพ์ว่า “กลับไปแล้วฉันจะลองเจรจากับเธอดู ลักษณะนิสัย วิธีการทำงาน และความสามารถของเธอเหมาะกับฝ่ายรับข้อพิพาทมาก เอาละ พวกเราออกไปกันเถอะ” เขาก้าวออกจากนิมิตมายาไปก่อน

อ้ายอวีตามหลังคนทั้งสาม สีหน้าดูไม่ได้เลย เมื่อหล่อนช่วยและชี้นำเด็กหนุ่มในนิมิตมายา ในใจของหล่อนผยองลำพองและภาคภูมิใจในตัวเองเหลือล้น หล่อนเพียงแสดงเจตนาดีไม่กี่อย่างกระตุ้นราชาปีศาจ ความสามารถและการกระทำของหล่อนเพียงพอที่จะทำให้อาจารย์อาไปเสียนมองหล่อนเปลี่ยนไปแล้วมั้ง แต่สุดท้ายการปรากฏตัวของราชาปีศาจคล้ายฝ่ามือที่ตบหน้าของหล่อนแรง ๆ เขาไม่ต้องการให้ใครช่วยเหลือ การกระทำทั้งหมดของหลินตันทำให้เขาตระหนักได้ในที่สุดว่า...คนที่จะช่วยเขาได้มีแค่ตัวเขาเองเท่านั้น

เมื่อเทียบกับสิ่งที่หลินตันทำในแดนลงตา อ้ายอวีกลายเป็นตัวตกทันใด ดวงตาของหล่อนแดงก่ำ หลังก้าวออกจากนิมิตมายาก็รีบพูดว่า “อาจารย์อาไปเสียนคะ ผีร้ายตนนั้นหนีออกจากภูเขาชิงหยวนแล้ว จะต้องไปแก้แค้นสามคนนั้นแน่นอน เพื่อป้องกันเขาก่อเรื่องวุ่นวาย พวกเราเผ่ากระดูกของเขาทิ้งเถอะค่ะ”

ไปเสียนพูดอย่างไม่สนใจเท่าไรนัก “แก้แค้นแล้วยังไง นี่เป็นกรรมที่พวกเขาก่อไว้ พวกเขาควรลี้มรสผลกรรมนั้นเป็นธรรมดา”

“แต่ถ้าผีร้ายตนนั้นเข่นฆ่าจนเสียสติแล้วทำร้ายคนบริสุทธิ์เข้าจะทำยังไคะ” อ้ายอวีพยายามโน้มน้าวอย่างไม่ลดละ

ไปเสียนชะงักฝีเท้า หันมองหลุมศพที่ฝังกองกระดูกของเด็กหนุ่ม แม้ไม่พบสิ่งผิดปกติใด ๆ แต่ก็รู้สึกว่บรรยายกาศของที่นี่แตกต่างจากที่อื่น แต่ถ้าจะให้เขาพูดอย่างละเอียด เขาก็ไม่แน่ใจขนาดนั้น เขาเดินวนรอบหลุมศพ

หลายต่อหลายรอบ แล้วหยิบเข็มทิศออกมาดู สุดท้ายก็ยังตัดสินใจเพื่อสัมผัสที่หกของตัวเอง “อย่าเพิ่งแตะต้องหลุมศพนี้ ฉันจะคอยเฝ้าดูและตรวจสอบความเคลื่อนไหวของผีร้ายเพื่อไม่ให้เขาทำร้ายผู้บริสุทธิ์เอง”

อ้ายอวี่ยังอยากจะพูดบางอย่าง แต่ไปเสียนเดินก้าวใหญ่จากไปแล้ว โจอहनและไปเซ่งย๋อมเชื่อฟังคำสั่งเขาไม่กล้าขัดขึ้น

อ้ายอวี่มองตามแผ่นหลังของทั้งสามคน หน้าเปลี่ยนสีไม่หยุด แม้เธอจะจากไปในเวลานี้ แต่ยังหันกลับไปจ้องหลุมศพเป็นครั้งคราวด้วยสายตา มีดทะมึน สั่งให้ปล่อยกระดูกของผีร้ายเอาไว้โดยไม่เผาทิ้ง และทิ้งหายนะครั้งใหญ่ขนาดนี้ไว้เบื้องหลัง อาจารย์อาไปเสียนมีสิทธิ์อะไรถึงยังดำรงตำแหน่งผู้นำของสำนักศาสตร์ลับ!

นางกุ่ม 27

ไปเสียนและพวก เดินรอบสุสานครึ่งรอบใหญ่จึงพบเกาซุชาย
ตอนนั้นเขาถือพลั่วเหล็กกำลังขุดหลุมศพอยู่ ส่วนหลินตันนั่งอยู่บนหิน
ก้อนใหญ่ สองมือเท้ากางมองเขาเงิบๆ

“เกาซุชาย นายไม่เป็นไรใช่ไหม” โจวหนานรีบวิ่งเข้าไปหา น้ำเสียง
กังวลยิ่ง

“มีหลินตันอยู่ด้วยฉันจะเป็นอะไรได้ยังไง พวกนายมาได้จังหวะ
พอดีเลย มาช่วยฉันขุดหลุมศพเร็ว เพื่อนฉันอยู่ในนั้น” เกาซุชายพูดพลาง
หอบหายใจพลาง พื้นที่ที่เคยว่างข้างๆ เขามีดินกองพะเนินแล้ว ข้างกองดิน
มีเด็กหนุ่มสองคนนอนหมดสติอยู่ สีหน้าขาวซีด

“ให้ฉันช่วยไหม” หลินตันถามอีกครั้ง

“ไม่ต้องๆ เธอจะไปเถอะ งานหนักแบบนี้ให้ฉันทำก็พอ” เกาซุชาย
ปฏิเสธโดยไม่รู้สึกรำคาญ “นั่งห่างๆ หน่อย เดี่ยวดินจะเลอะเสื้อผ้าเธอ”
ตอนพูดถึงการขุดหลุมศพ เขากลับมากจริงๆ แต่ทันทีที่เห็นหลินตันยก
พลั่วเหล็กขึ้นเตรียมขุดดิน เขาก็ตกใจไม่ไหว จะให้หลินตันทำงานที่ทั้งสกปรก
ทั้งเหนื่อย ทั้งน่ากลัวขนาดนี้ได้อย่างไร เขายังเป็นลูกผู้ชายอยู่หรือเปล่า

ดังนั้นเกาซุชายจึงทำใจกล้ำกลืนมือขุด พอพบว่าหลินตันนั่งมองเขา
ไม่ละสายตาดูอยู่ด้านข้างพลันรู้สึกว้ากทั้งร่างเต็มไปด้วยพละกำลัง กระทั่ง
ขุดด้านบนของหลุมศพสองหลุมช่วยเพื่อนสองคนออกมาได้โดยไม่รู้ตัว

ขอเพียงมีหลินต้นอยู่ ให้เขาทำอะไรก็มีแรงทั้งนั้น

คนกลุ่มหนึ่งใช้เวลากว่าครึ่งค่อนคืน ในที่สุดก็หาเด็กวัยรุ่นที่เหลือจนครบ โชคดีที่พวกเขาแค่สลบไป ไม่มีอะไรเกิดขึ้น กลับไปพักฟื้นสักสิบวัน สิบห้าวันและบำรุงร่างกายก็จะดีขึ้น ไปเสียปลูกทุกคนให้ตื่น และให้พวกเขา กลับคืนที่หลุมศพด้วยตัวเอง ก่อนคุกเข่าหน้าป้ายหลุมศพเพื่อขอขมา เจ้าของดวงวิญญาณที่ล่วงลับ แล้วเผากระดาษเงินกระดาษทองจำนวนหนึ่งให้ จากนั้นค่อยลงจากเขา

เวลานี้ฟ้ายังไม่สว่าง ในป่ามืดมาก ทุกคนเบียดกันไปมาด้วยความ สะพรึงกลัว

เกาซุข่ายลังเลอยู่นานก่อนถามเสียงเบาว่า “ฟ้ามืดมาก ทางเดินลำบาก หลินต้น ฉันงู่มือเธอดีไหม” ตอนพูดประโยคนี้ เขาอดดูมือกับกางเกงไม่ได้ เพื่อไม่ให้ฝ่ามือขึ้นเหงื่อมากเกินไป

หลินต้นส่ายศีรษะ “ไม่ต้อง ทางมืดกว่านี้ฉันก็มองเห็น”

“อ้อ งั้นเธอค่อยๆ เดินนะ” เกาซุข่ายพูดเสียงอู้อี้

ดูคล้ายหลินต้นจะนึกอะไรขึ้นได้ จู่ๆ ก็ดึงปลายนิ้วของเขา เอ่ยเสียงแผ่วว่า “นายตามฉันมา”

เกาซุข่ายหัวใจเต้นระรัว พยายามรักษาสีหน้าท่าทางให้สงบนิ่ง ถามเสียงแผ่วเบาว่า “ไปไหน”

“ไปเก็บคำตอบแทนของฉัน” หลินต้นเดินช้าลงเรื่อยๆ พอเดินไปถึงทางแยกหนึ่งก็ผลัดเด็กหนุ่มเข้าไปหลังพุ่มไม้ กดเขาไว้กับต้นไม้ต้นหนึ่ง ก่อนเขย่งปลายเท้าจ้องตาของเขา

ใบหน้าสอสวยของเธอประชิดใกล้ขึ้นทุกขณะ เกาซุข่ายรู้สึกแล้วว่า ทั้งตัวเขาใกล้จะหลอมละลายไปกับลมหายใจร้อนผ่าวของเธอ จึงอดกลั้นหายใจไม่ได้ ถามตะกุกตะกักว่า “เธอ...เธอคิดจะทำอะไรนะ” ยังไม่ทันจบประโยค เขาก็อดเสียวริมฝีปากแห้งแตกของตัวเองไม่ได้

หลินต้นแค่นึกหน้าเข้าไปที่ชอกคอของเด็กหนุ่มเสียบๆ แล้วกัดเขาเบาๆ เลือดหวานพลันไหลเข้าสู่ร่างกายของเธอ เธอถอนหายใจอย่างผ่อนคลายเป็น

เกาซุข่ายยืนพิงต้นไม้ตัวแข็งทื่อ ก่อนอื่นเขารู้สึกเจ็บที่ลำคอ ตามด้วยความรู้สึกชาประหนึ่งถูกกระชากวิญญาณ ตอนผีร้ายกักขังเขา เขาอดทนได้

ตอนผีร้ายทรมาณเขานับครั้งไม่ถ้วน เขาก็ตอนได้ แต่เวลานี้เขารู้สึกว่าเขาคอนต่อไปไม่ไหวแล้ว เขาชองเขาสั่นระริก ตัวแทบอ่อนยวบไหลไปตามลำตัน

หลินตันโอบแขนรอบลำคอของเข เลียบาดแผลของเขอย่างต้งอกต้งใจ เขไม่กล้ำขยับเขยื้อน ไม่ตกใจกับการกระทำอันแปลกประหลาดของเรอ ทว่ากลับรวบรวมความกล้าวางมือไว้ที่หลังเวยของเรอเจียบ ๆ สองมือประสานกันแน่น

ความอึดเอมที่ไม่ได้รู้สึกมานานท่วมตันไปทั่วร่างของหลินตัน ทำให้ร่างกายเย็นเจียบของเรออบอุ่นขึ้นเล็กน้อย เรอเกยศิระชนไหล่ของเกาซุซ่ายรู้สึกเกยจคร้าน

เกาซุซ่ายกอดเรอเอาไว้หลวม ๆ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจหนัก ๆ ด้วยกลัวว่าจะรบกวนเรอ แม้ถูกดูดเลือดโดยไม่รู้สึกสาเหตุ แต่เขารู้สึกว่าคัมค่าถึงกับให้เขาทนรับความตายอีกเป็นร้อยเป็นพันครั้งเพื่อช่วงเวลานี้ ยังไงก็คัมค่า...

หลินตันใช้ชีวิตอยู่กับความหิวโหยทุกวัน ยากที่จะกินอึดสักครั้งสำหรับเรอ นี่ไม่ได้เป็นแค่การขึ้นสวรรค์ ในช่วงเวลานี้เรอคร้าจนจะคิดอะไรทุกอย่าง แค่เกาะเกยวอยู่บนตัวของเด็กหนุ่มสูงล่ำสัน หลังดัดด้ากับความอึดเอนนี้แล้วก็รู้สึกง่วงงุน เรอจำไม่ได้ว่าตัวเองตื่นขึ้นเพราะความหิวโหยก็ครั้งก็หน ปวดท้องจนนอนไม่หลับก็ครั้งก็หน หากเรอมุ่งมั่นแน่วแน่น้อยกว่านี้อีกนิตคงเสียสติไปนานแล้ว

เรอหลับตาในอ้อมกอดอันอบอุ่นของเด็กหนุ่ม แต่ไม่กี่วินาทีก็ส่งเสียงกรนเบา ๆ

ตอนแรกเกาซุซ่ายยังคิดว่าตัวเองได้ยนิผดไป ผ่านไปพักใหญ่ค่อยก้มหน้าลงมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของหลินตันอย่างระมัดระวัง พบว่าเรอพับหลับกับไหล่ของเขอย่างเป็นสุข พวงแก้มทั้งสองข้างที่มักขาวซีดปานกระดาศยามนี้แดงเรื่อ น้ารักมาก

หัวใจที่เต้นระรัวของเกาซุซ่ายค่อย ๆ สงบลง คล้ายกรอกน้ำผึ้งจนเต็มอก ทั้งหวานทั้งนุ่ม เขาเคยเห็นนิ้วมือเรียวยาวของหลินตันกลายเป็นกรงเล็บดำแหลมคม และเคยเห็นสถานการณ์ที่แค่เรอสะบัดมือก็ปล่อยแมลง

ฝูงหนึ่งออกมา แต่ไม่ว่าเธอจะเป็นปรมาจารย์สวรรค์ แม่มด หรือผีดูดเลือด ก็ไม่สำคัญสำหรับเขา เขาเลิกค้นหาคำตอบแล้ว เพราะไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าตัวเธอ

เขาค่อยๆ อุ้มเด็กสาวแล้วเดินลงไปตามทางภูเขา พยายามก้าวเท้าให้มั่นคงอีกหน่อย มันคงมากอีกหน่อย...

เมื่อเดินลงมาถึงเชิงเขา หลินตันก็รู้สึกตัว พบพบว่าเธอหลับอยู่ในอ้อมกอดของเกาซุ่ยยี่ สีหน้าเธอขับช้อนมาก ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไร เกราะป้องกันที่เธอมีต่อคนคนนี้จึงลดลงถึงขั้นนี้ ถ้าเขาเอาเธอไปขายจะทำยังไง คิดได้ยั้งก็เธอก็อดปวดหัวไม่ได้

เกาซุ่ยยี่อุมมืออย่างขุ่นเคือง สีหน้าผิดหวังยิ่งยวด หากหลินตันไม่ตื่น เขาก็จะอุ้มเธอขึ้นรถ จากนั้นส่งกลับบ้าน ระยะทางหนึ่งชั่วโมงมากพอให้เขาตีใจตั้งขึ้นสวรรค์ เฮ้อ น่าเสียดายที่เขาโชคไม่ดีพอ...

ทั้งสองคนต่างมองหน้ากันและกัน แล้วเลื่อนสายตาออกอย่างอึดอัด “ไปกันเถอะ รอพวกเธอมาสักพักแล้ว” ไปเสียนั้บรตเอสยูวี่คันหนึ่งมาที่ปากทาง อ้ายอวี่ โจวหนาน ไปเชิงนี้แ้วแหวกหน้ากำลังมองพวกเขาเสียบๆ รถอีกคันพาเด็กวัยรุ่นคนที่เหลือจากไปนานแล้ว

“เธอขึ้นไปก่อน ระวังหน่อย” เกาซุ่ยยี่วางมือบนศีรษะของเด็กสาวเพื่อไม่ให้หัวเธอชน

หลินตันปีนขึ้นไปนั่งเบาะหลัง เกาซุ่ยยี่รองจนเธอนั่งเรียบร้อยแล้วค่อยปีนขึ้นไปนั่งใกล้เธอ

...

รถเอสยูวี่แล่นไปบนทางหลวง ทุกคนต่างคนต่างความคิด ดังนั้นจึงไม่พูดจากัน เกาซุ่ยยี่นั่งกลัดกลุ้มอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดก็อดซึ่ล้าคอของตัวเองไม่ได้ เขาถามเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยินว่า “นี่เป็นการจ่ายค่าตอบแทนที่เธอบอกเธอ”

หลินตันพยักหน้าไม่ปริปาก

เกาซุ่ยยี่ลูบรอยกัดที่เลื่อนหายไปนานแล้ว ถามต่อว่า “ต่อไปถ้าฉันขอความช่วยเหลือจากเธอ เธอก็จะเก็บค่าตอบแทนแบบนี้ใช่ไหม”

ครั้งนี้หลินตั้นยอมพูดแล้ว “นั่นต้องดูว่าเรื่องที่นายขอให้ฉันช่วย เป็นเรื่องอะไร ถ้าเป็นเรื่องใหญ่ฉันก็จะเก็บมากหน่อย เรื่องเล็กฉันก็จะเก็บ น้อยหน่อย”

เกาซุข่ายคล้ายคิดอะไรขึ้นมาได้ ใบหน้าแดงช้ำขึ้นช้าๆ จากนั้น ก้มศีรษะลงไม่เอ่ยอีก

ช่วยคนได้รับคำตอบแทนยอมสมเหตุสมผล โจวหนานและไปเซิ่ง ไม่รู้สีว่าการสนทนาของทั้งคู่ผิดปกติตรงไหน อ้ายอวี่กลับหันมองเกาซุข่าย อย่างพิลึก เมื่อไม่พบอะไรผิดปกติจึงปล่อยไป

หลินตั้นลงจากรถกลางทาง ส่วนไปเซิ่งไปส่งเกาซุข่ายกลับคฤหาสน์ ตระกูลเกา

แม่เกาอดลูกชายทั้งดวงตาเปียกชุ่ม ดูว่า “ลูกหายไปไหนมา ทุกคนในครอบครัวเป็นห่วงลูกมากนะ! ปู่ของลูกอายุเยอะขนาดนี้ เพื่อ ตามหาลูกเลยไม่ได้นอนสองวันแล้ว ถ้าลูกยังไม่กลับมาอีก ปู่คงล้มป่วย แม่บอกลูกก็ครั้งที่ไหนแล้วว่าจะไปไหนให้พาบอดีการ์ดไปด้วย ลูกก็ไม่ฟัง! ลูกจะทำให้พวกเราตกใจตายจริงๆ!”

“ปู่ครับ ขอโทษครับ” เกาซุข่ายรีบวิ่งเข้าไปพุงปู่

หัวหน้าตระกูลโจวที่เฝ้าอยู่ที่คฤหาสน์มาตลอดหัวเราะว่า “ผู้เฒ่า พวกเราบรรลุนิยามอย่างราบรื่น ในที่สุดก็พาซุข่ายกลับมาได้อย่างปลอดภัย คราวนี้ท่านคงวางใจแล้วใช่ไหมครับ”

ผู้เฒ่าเกาเตรียมจะขอบคุณ เกาซุข่ายก็คิดว่า “ไม่ใช่คนของพวกคุณ ช่วยผมกลับมาซะหน่อย เพื่อนผมช่วยผมเอาไว้ ครอบครัวผมเสียเงิน ตั้งเยอะจ้างโจวหนานและอ้ายอวี่ สุดท้ายหลังเลิกเรียนพวกเขาก็หนีหายไป ไม่เห็นแม้แต่เงา รอพวกเขามาช่วยผม ไม่รู้ผมรอความตายดีกว่า”

รอยยิ้มบนใบหน้าของโจวซิงเหอแข็งค้างจับพล้น

ผู้เฒ่าเกามองไปเสีย นไปเสียอธิบายอย่างตรงไปตรงมาทันใด “ไม่ใช่พวกเราที่ช่วยซุข่ายเอาไว้จริงๆ ครับ ตอนพวกเรายังติดอยู่ในนิมิตมายา เขาและเพื่อนเขาคลายพันธนาการออกมาแล้ว ผู้เฒ่า พวกเราารู้สึกละอายใจ มากครับ เพื่อแสดงความเสียใจ ไปเซิ่งหลานชายของผมจะรับผิดชอบงานของ อ้ายอวี่แทนครับ พรุ่งนี้ผมจะจัดการให้เขาไปเป็นครูที่โรงเรียนมัธยมปลาย

แห่งที่หนึ่งของไท่เจิง ท่านว่าแบบนี้ได้ไหมครับ”

เวทบนตัวหลานชายไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว ต่อให้ผู้เฒ่าเภาไม่พอใจแค่ไหน จังหวะนี้เขาก็ทำได้แค่อดทนเอาไว้ ไม่รู้ว่าปรมาจารย์ท่านนั้นเดินทางท่องเที่ยวไปที่ไหนแล้ว อีกอย่าง เขาไม่กล้าบอกเล่าให้บุคคลที่สองล่วงรู้ถึงดวงชะตาของหลานชาย ดังนั้นจึงขอความช่วยเหลือจากใครไม่ได้อีก โชคดีที่พื้นดวงของหลานชายสลับซับซ้อนยิ่ง ปรมาจารย์สวรรค์ธรรมดาหรือไม้มรรดาล้วนมองไม่ออก แล้วนับประสาอะไรกับการทำความเข้าใจละ

“เฮ้อ ช่างเถอะๆ ต่อไปพวกคุณมีความรับผิดชอบหน่อยก็แล้วกัน” ผู้เฒ่าเภาถอนหายใจ ทำทางอ่อนล้าสุดๆ

ไปเสียจนถึงได้พาทุกคนกล่าวลาและจากไป

แม่เภาชักใช้เกาซู่ขำว่าใครช่วยเขาเอาไว้ เขาไม่ได้ตอบออกไปตรงๆ แต่หาข้ออ้างเลี่ยงไป หลังกลับถึงห้องนอน เขาหยิบมือถือออกมาส่งข้อความหาหลินตั้น [ฉันไม่ได้บอกเรื่องของเธอกับพ่อแม่ฉัน เธอวางใจได้]

[อืม] ทางด้านนั้นตอบคำหนึ่งอย่างไร

[แต่พ่อแม่ให้ฉันมอบของขวัญขอบคุณเธอ เธออยากได้อะไร] ใบหูของเกาซู่ขำค่อยๆ แดงขึ้น

[ฉันได้รับของขวัญแล้ว] หลินตั้นตอบอย่างจริงจัง

[เธอจะรับอีกก็ได้ ชีวิตของฉันมีค่ามากนะ] เกาซู่ขำค่อยๆ โน้มหน้า

[เงินพຽ່ງนี้ขายไปรอฉันที่ป่าเล็กหลังแปลงดอกไม้ของโรงเรียน] หลินตั้นอยากปฏิเสธสิ่งล่อใจนี้จริงๆ แต่ก็ควบคุมตัวเองไม่ได้

เกาซู่ขำพบน้ากับหมอน ออกแรงคลอเคลียไปมา ผ่านไปพักใหญ่ค่อยๆ เงยหน้าที่แดงช้ำขึ้น [ได้] เขาพิมพ์ที่ละตัวอักษรว่า [พຽ່ງนี้ตอนเที่ยงครึ่งฉันจะรอเธอในป่าเล็ก จจริงสิ ตอนเช้าเธอไม่ต้องซื้ออาหารเข้าไปนะ ฉันจะเอาไปให้เธอเอง เธอชอบกินอะไร]

ทางนั้นไม่ตอบพักใหญ่

เกาซู่ขำจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือไม่วางตา

ผ่านไปราวสี่สิบนาที หลินตั้นก็ส่งข้อความหนึ่งมาว่า [ตอนนี้ตีสามครึ่งแล้ว ฉันว่าทางที่ตีวันนี้ขายอย่าไปเรียนเลย พักผ่อนที่บ้านสองสามวันค่อยว่ากัน ราตรีสวัสดิ์]

[ไม่ต้อง วันนี้ฉันจะไปเรียน ฉันไม่เห็น้อยเลยสักนิด เธอชอบกินอะไร]
เกาซูข่ายลืมตาไม่ขึ้น แต่ยังพยายามตั้งนาฬิกาปลุกตอนเจ็ดโมงเช้า ขอเพียง
ได้เจอหลินตัน เห็น้อยกว่านี้เขาก็ทนไหว

หลินตันไม่ตอบข้อความอยู่นาน คงกลับไปแล้ว เกาซูข่ายกดโทรศัพท์
มือถือรากับกดสมบัติชิ้นใหญ่ แล้วค่อยๆ หลับสนิทไปเช่นกัน

ต้องยาว

นางกู่ 28

หลังจากออกจากคฤหาสน์ตระกูลเกา จู่ๆ อ้ายอวี้ก็พูดกับโจวชิงเหอว่า “ปู่เจ็ดคะ คนที่ช่วยเกาซูช่วยซื้อหลินตัน เป็นนางกู่จากเหมียวเจียง เธอปล่อยราชาปีศาจของภูเขาชิงหยวนไป พวกเราควรจัดการอะไรไหมคะ เพราะทันทีที่ราชาปีศาจหลุดออกไป ไม่รู้ว่าภายนอกจะมีคนตายมากมายแค่ไหน”

โจวชิงเหอไม่สนใจนางกู่ตัวเล็ก ๆ แต่รู้สึกตื่นตะลึงกับเรื่องที่ราชาปีศาจออกสู่โลกภายนอก เขามองไปเลียนทันควัน น้ำเสียงฉุนเฉียวอยู่ข้าง “พ่อหนุ่มไป เธอปล่อยราชาปีศาจไปตนหนึ่งเธอ ด้วยความสามารถของเธอต่อให้จัดการเขาไม่ได้ก็น่าจะกักขังเขาไว้ได้”

ไปเลียนขับรถอยู่ สีหน้าไร้ความรู้สึก ครั้นจะสนใจอีกฝ่าย

อ้ายอวี้พูดต่อว่า “ปู่เจ็ดคะ ดีที่ราชาปีศาจตนนั้นทิ้งกระดูกเอาไว้ พวกเราแค่ต้องเผากระดูกของเขาซะ ต่อไปก็ไม่ต้องเปลืองแรงอีกค่ะ”

เดิมไปเซ็งรู้สึกประทับใจในตัวอ้ายอวี้มาก แต่เวลานี้รังเกียจหล่อนมาก ผู้หญิงคนนั้นนอกจากจะขาดความรับผิดชอบแล้วยังปากมาก เป็นตัวปัญหาชัดๆ! เขาเถียงกลับทันควันว่า “เขาฝึกฝนตัวเองจนกลายเป็นราชาปีศาจแล้ว เพราะอะไรถึงทิ้งจุดอ่อนใหญ่ขนาดนั้นเอาไว้ ทำไมเธอไม่ลองใช้สมองตรองดูซะหน่อยล่ะ”

โจวหนานนวดหว่างคิ้วไปพลางเอ๋อไปพลาง “พี่ไปพูดถูกรับ ตอน

ราชาปีศาจตนนั้นจากไปยังย่ำว่า ห้ามพวกเราอยู่กับกระดุกของเขอย่างเด็ดขาด ที่นั่นคงมีบางอย่างผิดปกติ พวกเราะมัดระวังกันให้มากหน้อยดีกว่าครับ”

อ้ายอวีกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจสุดๆ “พวกพี่เชื่อคำพูดของผีด้วยอะ ถ้าเขาตั้งใจหลอกพวกเราไม่ให้เผาะกระดุกของเขาละ ปู่เจ็ดคะ หนูคิดว่าปู่เจ็ดไปดูเองดีกว่าอะ”

เรื่องราวเกี่ยวพันกับราชาปีศาจ โจวชิงเหอจึงไม่กล้าชักช้า ขอให้ไปเสียวนรีบขับรถกลับไปทีภูเขาชิงหยวน ตอนมาถึงเชิงเขาฟ้าสว่างแล้วแสงอรุณสาดส่องทะเลลึซันเมฆกระทยอดเขากวาดพลังอินหนาทึบให้สลายไป พวกเขาเดินทางผ่านทางเส้นเล็กคับแคบมาหน้าหลุมศพหลุมหนึ่ง แล้วสำรวจสภาพแวดล้อมโดยรอบอย่างระมัดระวัง

“ปู่เจ็ด ที่นี้มีอะไรผิดปกติใช่ไหมคะ” อ้ายอวีหวังอย่างยิ่งว่าโจวชิงเหอจะเห็นด้วยกับหล่อน ช่วงเวลาที่ผ่านมานี้หล่อนแบกรับความลี้มเหลวมากมายเกินไป และทุกวันยามที่อาจารย์ปู่กระตุ้นให้หล่อนฝึกวิชามักพูดถึงเรื่องราวที่น่าสนใจต่างๆ ตอนเขาอยู่ข้างกายหลินตั้น และชอบนำศักยภาพของหล่อนไปเปรียบเทียบกับพรสวรรค์ของหลินตั้น จากนั้นพูดกับหล่อนอย่างจริงจังว่าหล่อนยังห่างไกลจากหลินตั้นมากนัก

หล่อนจวนจะทนไม่ไหวแล้ว ตัวหล่อนคล้ายถูกครอบงำ ความทะเยอทะยานและความเหี้ยมโหดทวีขึ้นทุกวัน หลินตั้นเป็นคนปล่อยผีตนนี้ไป จันหล่อนจะกำจัดเขาให้สิ้นซาก!

“มองไม่ออกว่าผิดปกติ” โจวชิงเหอเดินวนรอบหลุมศพสองรอบ พึมพำเสียงทุ้มว่า “ตามหลักแล้ว อย่างแรกที่ราชาปีศาจที่ฝึกฝนตนจนถึงขั้นนี้จะทำก็คือซ่อนกระดุกของตัวเอง แต่ผีตนนี้ไม่สนใจ สถานการณ์แบบนี้ต้องมีอะไรผิดปกติแน่นอน”

“ปู่เจ็ดคะ ปู่ไม่ได้เข้าไปในนิมิตมายา ไม่เจอประสบการณ์ที่เขาเคยเผชิญ เขาตายอย่างน่าสยดสยองเหลือเกิน ศพถูกคนฆ่าแหละเป็นหลายชิ้นแล้วยึดไว้ใต้โรงศพของคนอื่น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ออกจากภูเขาชิงหยวนไม่ได้ ถึงเขาอยากจะซ่อน แต่เขาก็ไม่มีที่ให้ซ่อน เขาริบร้อนไปแก็แค่น เลยไม่มีเวลาเอากะดุกไปด้วย ปู่เจ็ดคะ พวกเราริบเผาะกระดุกเขา

ดีกว่าอะ จะได้ไม่เกิดปัญหาไม่จบไม่สิ้นในภายหลัง” อ้ายอวีก็เลยกล่อมอย่างไ้มลดละ

โจวหนานและไปเซิ่งมองหน้ากัน รู้สึกไม่สบายใจอีกไซ้ ประสบการณ์ของผิตนนั้นช่างน่าสังเวชนัก และพวกเขายังเคยผ่านความเจ็บปวดและความสิ้นหวังมาด้วยตัวเอง ย่อมไม่อาจแสรังเพิกเฉย การที่ผิตนนั้นอยากออกจากภูเขาชิงหยวนเพราะหวังว่าจะได้รับความเป็นธรรมที่สายเกินไป ประเด็นนี้โจวหนานและไปเซิ่งเข้าใจ ว่าคนต้องชดใช้ด้วยชีวิต กฎข้อนี้ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางตั้งแต่หลายพันปีก่อน ไม่มีอะไรที่จะต้องพูดถึง

แต่เห็นได้ชัดว่าอ้ายอวีไม่ได้คิดแบบนั้น หล่อนกระตือรือร้นมากขนาดนี้ ถึงกับไม่ให้เวลาราชปีศาจแก่แก่น เพราะกังวลว่าเขาจะทำอันตรายคนจริง ๆ นั้นเหรอ หล่อนทำแบบนี้ดูสมเหตุสมผล แต่เมื่อคิดทบทวนให้ดีออกจะเลือดเย็นเกินไป

โจวหนานจ้องอ้ายอวี สายตาค่อยๆ หมองลง

ไปเซี่ยนมองเข็มทิศในมือตลอดเวลา ชมวดคิ้วแน่นมาก ยิ่งไม่พบปัญหาเขายังติดใจ

อ้ายอวีโน้มหน้าโจวชิงเหอสำเร็จ เขาโบกมือกล่าวว่า “ฉันเผาเตียนนี้เลยเถอะ”

“รอดเดียว!” ไปเซี่ยนปرامเสียงหุ้ม “อีกสองสามวันผมจะพาตาบอดสงมาตรวจดูแล้วค่อยว่ากัน ทุกคนห้ามแตะต้อง!” เขาเก็บเข็มทิศก่อนจ้องอ้ายอวี น้ำเสียงเข้มงวดมาก “จิตใจที่อยากจะทำอะนะของเธอแรงกล้าเกินไป กลับไปคัดตำราเต๋าต่อจัง¹ซะ จะได้ไม่หลงเดินทางผิด”

โจวชิงเหอที่ทำงานรัดกุมเสมอมาไม่ยืนกรานอีก แม้ตาบอดสงจะมองไม่เห็น แต่ประสาทสัมผัสไวมาก น่าจะพบปัญหา

อ้ายอวีถูกตำหนิจนงงหน้าไม่ขึ้น ทำได้แค่ปล่อยไป ก่อนจากไป หล่อนเบือนหน้ามองหลุมศพเวาหนึ่ง ดวงตาเจิดจ้า

¹ เป็นคัมภีร์เต๋า กล่าวถึงปรัชญาและธรรมชาติที่สามารถนำไปปรับใช้ในการดำรงชีวิตได้ ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ ทั่วโลก รวมถึงภาษาไทยด้วย

สามวันต่อมา เว็บไซต์ข่าวรายงานข่าวที่น่าสนใจสองเรื่อง ชายวัยกลางคนที่เมือง H ถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมในบ้านพัก ศพถูกชำแหละเป็นหลายสิบชิ้น สถานที่เกิดเหตุน่าสยดสยองมาก ตำรวจยังอยู่ในระหว่างการสืบหาตัวฆาตกร โดยหวังว่าประชาชนทั่วไปจะแจ้งเบาะแสที่เป็นประโยชน์ สามชั่วโมงต่อมาชายวัยกลางคนที่เมือง T คนหนึ่งก็ถูกฆาตกรรม ศพถูกชำแหละเป็นหลายสิบชิ้นแล้วโยนทิ้งไว้ในบ้าน

ลักษณะการตายของเหยื่อทั้งสองคดีเหมือนกันทุกประการ แต่เนื่องจากทั้งสองรายอยู่ห่างกันมาก เวลาในการก่อเหตุใกล้เคียงกันมาก ตำรวจจึงตัดความเป็นไปได้ที่ว่าฆาตกรเป็นคนคนเดียวกันทั้งทีทันควัน

เกาซุข่ายเปิดเว็บไซต์ค้นหาภาพของผู้ตาย พบว่าพวกเขาเป็นมารร้ายสองคนในแดนลวงตาจริง ๆ ก็รู้สึกโล่งใจ เวลานี้เขานั่งอยู่บนแปลงดอกไม้สูงสองเมตรพลางส่งข้อความหาหลินตั้น [ช่วยด้วย ฉันถูกหมาดูละกัฏตอนนี้อยู่บนแปลงดอกไม้แปลงใหญ่ลงไปได้!]

หลินตั้นคุ้นเคยกับการติดต่อกับเขาแล้ว ถามทันควันว่า [อยู่ตรงไหน]

เกาซุข่ายรีบส่งตำแหน่งของตัวเองไปให้

ครึ่งชั่วโมงต่อมา หลินตั้นก็หาแปลงดอกไม้ใหญ่นั้นจนพบ สีหน้าเธอยากจะบรรยาย “นี่เหอหมาดู่ที่นายพูดถึง” เห็นเพียงปอมเมอเรเนียนที่ถูกตัดขนจนตัวกลมนั่งอยู่ข้างแปลงดอกไม้ ทั้งเนื้อทั้งตัวหนักรวมกันไม่เกินกิโลกรัม ใช้แค่ฝ่ามือเดียวก็อุ้มมันขึ้นมาได้แล้ว ตรงคอของมันยังมีสายจูงสุนัขยาว ปลายสายจูงอยู่ในมือของเกาซุข่าย คนหนึ่งสุนัขกำลังนั่งมองหน้ากันอยู่

“หลินตั้น เธอมาแล้ว” เกาซุข่ายกระโดดลงจากแปลงดอกไม้ทันใด ลูบปลายจมูกเอ่ยว่า “นี่เป็นของขวัญที่ฉันให้เธอ เธอชอบไหม” เขายื่นสายจูงสุนัขให้หลินตั้น ดวงตาคลอน้ำ ดูแล้วน่าสงสารยิ่งกว่าดวงตาของปอมเมอเรเนียนซะอีก

เกราะป้องกันหัวใจที่แข็งแกร่งของหลินตั้นทลายลงส่วนหนึ่ง เธอรับสายจูงสุนัขไว้โดยไม่รู้ตัว ปอมเมอเรเนียนก้าวขาสั้น ๆ วิ่งมาข้าง ๆ เธอ หัวเนียร์หงิก ๆ แฉกขาทางแกงของเธอ

“ฉันไม่เคยเลี้ยงสัตว์มาก่อน” เธออุ้มลูกสุนัขขึ้น ท่าทางอ่อนโยน

“ไม่เป็นไร ฉันจะสอนเธอเอง” เกาซุข่ายยิ้มเหมยมองเธอ

ทั้งคู่ยืนหันหน้าเข้าหากัน ไม่เอ่ยคำ บรรยายากาศอึดอัดเล็กน้อย หน้าเกาซุข่ายค่อยๆ แดงเรื่อ พุดเสียงเบาว่า “หลินตั้น เธอช่วยฉันไว้จากหมาดู ฉันจ่ายค่าตอบแทนให้เธอสักหน่อยดีไหม” เมื่อคิดถึงเรื่องในป่านั้น สมอของเขาก็แทบจะมีควันลอยออกมา

ทันทีที่หลินตั้นดูดเลือดมังกรควมตรง พอควมตรงแล้วก็จะผล็อยกลับไป ทำทางตอนหลังในอ้อมกอดของเขาน่ารักยิ่งกว่าปอมเมอเรเนียนสีขาวดุจหิมะตัวนี้ซะอีก วันนั้นเขากอดเธอนั่งอยู่ในป่าตลอดบ่าย สุดท้ายตัวเองก็ผล็อยหลับไปด้วย พอตื่นขึ้นมาหลินตั้นก็หายไปแล้ว แต่เธอเอาเสื้อคลุมของตัวเองคลุมให้เขา ด้วยกลัวว่าเขาจะหนาว

เกาซุข่ายหนาวที่ไหนกัน เขาสูดดมกลิ่นหอมจากเสื้อคลุม จากนั้นทั้งตัวก็แทบลุกเป็นไฟ!

เห็นได้ชัดว่าหลินตั้นก็คิดถึงเรื่องวันนั้น เธอต่อสู้กับตัวเองอยู่พักใหญ่ สุดท้ายก็เลิยมรณิชาปากบอกว่า “แค่หยดเดียวนะ”

“ได้” เกาซุข่ายมองเธออย่างรวดเร็วผาดหนึ่ง จากนั้นก็ก้มหน้าลงถามเสียงแผ่วเบาว่า “ครั้งนี้เธออยากกัดตรงไหน” ครั้งก่อนกัดตึงหู ครั้งก่อนก่อนกัดคอ ครั้งนี้ล่ะ...

หลินตั้นไม่ตอบแต่ยกมือซ้ายของเขาขึ้น อมนิ้วชี้เรียวยาวของเขาเข้าปากแล้วใช้ลิ้นเลีย จากนั้นใช้ฟันเขี้ยวชี้หนึ่งกัดเบาๆ ก่อนดูดเลือดหยดหนึ่งอย่างนุ่มนวลและเชื่องช้า เกาซุข่ายอึ้งงันมองเธอ ทั้งตัวตึงงันมึนกรตัมสูกทั้งแดงทั้งร้อน มือซ้ายข้างที่ถูกกุมเอาไว้สั่นระริกอย่างควบคุมไม่อยู่ เขากดหน้าอกซ้ายไว้เพื่อไม่ให้หัวใจของตัวเองกระดอนออกมาเพราะเต้นเร็วจนเกินไป จากนั้นโพล่มือขวาไปด้านหลังแล้วกำหมัดแน่นเสียบๆ

ถ้ายังไม่ควบคุมไว้ เขากลัวว่าเขาจะดีใจจนตัวลอยขึ้นฟ้า

ผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาอดมองพวกเขาไม่ได้ จากนั้นยิ้มอย่างปรารถนาดี เด็กหนุ่มรูปหล่อและเด็กสาวสะสวยยืนอยู่ริมทาง เธอยืนมือมาฉีกกัดเธอที่หนึ่ง สถานการณ์นี้ชวนให้ขบขันโดยแท้ แต่ก็ทำให้คนรู้สึกอบอุ่น

ในเวลาเดียวกัน แซกมหาเศรษฐีมากอำนาจคนหนึ่งเดินทางมาที่บ้านของ อ้ายอวี่กะทันหัน

“นี่เป็นเงินมัดจำหนึ่งล้านหยวน หลังเสร็จงานฉันจะจ่ายงวดสุดท้าย ให้พวกเธออีกสี่ล้านหยวน” ชายหนุ่มวัยกลางคนสูงกำยำวางกระเป๋าโลหะ วาววับที่บรรจุเงินไว้และมีน้ำหนักมากบนโต๊ะน้ำชา บอติการ์ดสองคนยืนอยู่ ด้านหลังเขา สีหน้าระแวงตระวัง

อาจารย์ของอ้ายอวี่จ้องกระเป๋าโลหะใส่เงินหยัณฑ์ตาแทบถลน สองปีมานี้ วิชาของอ้ายอวี่เฟิงพัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดด ก่อนหน้านี้พวกเขาใช้ทุกสถานที่ต่างบ้าน หลอกลวงเงิน และมีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก จะเคยเห็นงานที่จ่ายเงินอย่างงามขนาดนี้ได้ยังไง แต่เขาไม่กล้าตอบรับอย่างฉับไว เพียงแอบมองสีหน้าของลูกศิษย์

อ้ายอวี่จ้องชายวัยกลางคนแล้วยิ้มหยัน “ที่ตามหาคุณอยู่ไม่ใช่ผีธรรมดา เงินแค่นี้คงไม่พอหรอกค่ะ”

สีหน้าของชายวัยกลางคนเต็มไปด้วยความดูร้ายเหี้ยมเกรียม แต่ไม่กล้าระบายออกมา ครุ่นคิดชั่วครู่ก็ประนีประนอมว่า “เพิ่มอีกสามล้าน”

“พวกคุณฝังศพมันไว้นั้ไ้โลงศพในภูเขาชิงหยวน สิบสามปีมานี้เขา ดูต๊ับพลังอินไปมากแค่ไหนแล้วก็ไม่รู้ จนกลายเป็นราชาปีศาจไปนานแล้ว คุณอยากให้ดวงวิญญาณของเขาแตกสลายด้วยเงินแค่แปดล้านหยวน ออกจะโล้ชื่อเกินไปแล้วค่ะ ฉันจะบอกคุณแบบนี้ก็แล้วกันนะคะ ในสำนัก ศาสตร์ลึกลับ ปรมาจารย์สวรรค์ที่ต่อกรกับเขาได้รวมกันแล้วมีไม่เกินเท่านี้” อ้ายอวี่ยกมือข้างหนึ่งขึ้น

เห็นได้ชัดว่าชายวัยกลางคนไปขอร้องผู้คนมากมายแต่ไม่ได้ผล จึงมาที่ไ้เหงิง ยังไงซะที่นี่ก็เป็นแหล่งรวมปรมาจารย์สวรรค์ทั้งหมด และเป็นที่ตั้งของสมาคมปรมาจารย์สวรรค์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ เรียกได้ว่า มีผู้มากความสามารถมากมาย หากไม่มาที่ไ้เหงิง เขาก็ไม่มีทางรอด เช่นเดียวกับตอนนั้นถ้าไม่ออกจากไ้เหงิง เขาก็ไม่มีทางรอด

สิบสามปีผ่านไปเขาเจริญก้าวหน้ามากแล้ว แต่คาดไม่ถึงว่ากรรมที่เคยก่อไว้ในอดีตจะตามมาถึงตัว หลังทราบลักษณะการตายของอีกสองคนผ่านข่าว เขาก็เข้าใจทันควัน คนคนนั้นกลับมาแล้ว เขามาแก้แค้นแล้ว...

“สิบล้าน ฉันต้องการให้ดวงวิญญาณของเขาแตกสลาย!” ชาย
วัยกลางคนตัดสินใจ ก่อนกัดฟันเอ่ย

อ้ายอวี่วางมือบนกระเป๋าลอยไห้เงิน แล้วตอบรับงานนี้

ดออยาบ

นางกู่ 29

เมื่อใกล้ถึง คาบศึกษาบทเรียนด้วยตัวเองช่วงค่ำ หลินตันและ เกาซุ่ยยาก็เดินเข้าห้องเรียนพร้อมกัน คนหนึ่งสีหน้าเฉยชา อีกคนยิ้มแย้ม ทั้งสองแยกกันนั่งตรงกลุ่มที่หนึ่งแถวสุดท้ายและกลุ่มที่สี่แถวสุดท้าย ตรงกลาง มีสองกลุ่มใหญ่คั่นอยู่ ระยะห่างค่อนข้างมาก ตอนแยกกัน เกาซุ่ยยาก็แอบมอง หลินตันสองสามหน สีหน้าอาลัยอาวรณ์

“ใกล้จะเข้าเรียนแล้ว นายยังงะอะไรอยู่อีก” หลินตันถามด้วยความแปลกใจ

“เปล่า ฉันแค่กำลังคิดว่าจะเปลี่ยนที่นั่งดีไหม” เกาซุ่ยยาก็มองอวี๋เยื้อง ด้วยสายตาคุ้ยแค้นเล็กน้อย เขาเองก็อยากนั่งกับหลินตัน

อวี๋เยื้องเงยหน้า สีหน้าบึ้งตึงมาก

หลินตันไม่รู้สึกรังเกียจถึงสถานการณ์ตึงเครียดที่แค่สะกิดก็ปะทุระหว่าง ทั้งสองคนสักกระพิก เมื่อกลับถึงที่นั่งก็ล้วงลูกสุนัขที่ซ่อนไว้ในเสื้อออกมา ใส่เข้าไปในช่องว่างใต้โต๊ะ สุนัขตัวน้อยหลับสนิทมาก ตอนถูกคนขยับจับตัว ก็แค่ใช้อุ้งเท้าเกาจิก ส่งเสียงหงิกๆ

“ซู่ๆ ใกล้จะเข้าเรียนแล้ว เป็นเด็กดีหน่อย” หลินตันทาบนิ้วชี้บนริมฝีปาก พุดอย่างอ่อนโยนมาก

อวี๋เยื้องเกยคางบนแขนของหลินตัน ยิ้มแฉ่ง แต่ในดวงตาไม่มีความอบอุ่นเลย “เธอไปเอาลูกสุนัขตัวนี้มาจากไหนเนี่ย”

“เกาซูข่ายให้ฉัน” หลินตันใช้นิ้วเรียวยาวชี้หัวลูกสุนัข รอยยิ้มที่มุมปากไม่จางหาย เมื่อเทียบกับมนุษย์ เธอชอบสัตว์มากกว่า

แววตาของอวี๋เอ๋องหมองลงอย่างห้ามไม่อยู่ แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า เคร่งขรึมด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “หลินตัน มันน่ารักมาก ขอฉันอุ้มหน่อยได้ไหม”

“เธอระวังหน่อยนะ” หลินตันยัดลูกสุนัขเข้าสู่อ้อมแขนของอวี๋เอ๋อง อวี๋เอ๋องลูบหัวมันเบาๆ ตอนส่งคืนก็แก้งทำมันหลุดมือ โชคดีที่ปฏิกิริยาของหลินตันรวดเร็ว เธอรับลูกสุนัขไว้ได้โดยพลัน แต่ทำให้มันตื่นและร้องหึ่งๆ อย่างไม่สบายตัว

“ซู ครูใกล้มาแล้ว แกนอนต่อเถอะ” หลินตันกดภูษาพาดบนตัวหนึ่งเข้าไปที่หน้าผากของเจ้าสุนัขน้อยเพื่อกล่อมให้มันหลับ

อวี๋เอ๋องมองท่าทางอ่อนโยนของหลินตันแล้วมองเกาซูข่ายที่แม่อยู่ห่างกันสองกลุ่มใหญ่ก็ยังชะเง้อมองมาทางนี้ รอยยิ้มที่มุมปากหล่นแข็งค้างเล็กน้อย หลอนไม่ชอบสถานการณ์ยามนี้เอามาก ๆ มีฟางอี๋เพิ่มเข้ามาคนหนึ่งก็แล้วไป ทำไมยังมีตาโย่งชื้อบื้อกับหมาที่เพิ่มเข้ามาอีกละ

เพราะจมดจึงอยู่ในวงจรัลความคิด หลอนเลยเผลอบีบปากกาในมือจนหัก ปลายแหลมคมของมันเกือบแทงทะลุฝ่ามือของหลอน

หลินตันชำเลื่องมองอวี๋เอ๋อง จู่ๆ ก็พูดว่า “คำนี้ผลการสอบกลางภาคออกแล้วสินะ”

“ใช่” อวี๋เอ๋องพยักหน้าอย่างไม่เข้าใจเหตุผล

หลินตันไม่พูดอีก แค่ออดเสื้อตัวนอกวางรองในช่องใต้โต๊ะ ทำเป็นรังที่อบอุ่นให้เจ้าสุนัขน้อย หลานนาที่ต่อมาครูเดินเข้ามาแจกข้อสอบวิชาสุดท้ายที่ให้นักเรียนตรวจกันเอง แล้วใช้เวลาทั้งคาบจัดลำดับผลคะแนนสอบและพิมพ์ออกมาให้ทุกคนเอากลับบ้านไปให้ผู้ปกครองดู

นอกจากวิชาภาษาอังกฤษและวิชาการเมืองการปกครอง หลินตันสอบวิชาอื่นๆ ได้คะแนนดีมาก โดยเฉพาะชีววิทยา เคมี และฟิสิกส์ที่ได้คะแนนเต็ม หลังคะแนนรวมออกมา เธออยู่ในลำดับที่สามของห้องและลำดับที่เก้าของระดับชั้น กลายเป็นนักเรียนหัวกะทิในสายตาของครูอย่างเป็นทางการ ก่อนหน้านั้นครูประจำชั้นยังพ่วงว่านักเรียนหญิงคนนี้น่าตาสะสวยเกินไป

แล้วจะถูกเรื่องอื่นดึงดูดความสนใจจนส่งผลกระทบต่อการศึกษาหรือเปล่า

หลังสังเกตมาครึ่งภาคการศึกษา ครูค้นพบด้วยความแปลกประหลาดว่า ในสายตาของหลินตั้นไม่มีอย่างอื่นนอกจากเรื่องเรียน ตอนเรียนในห้อง เธอตั้งใจเรียน หลังเลิกเรียนก็ตั้งใจทบทวนบทเรียน มีคำถามก็มาขอความช่วยเหลือจากครู ไม่เคยสร้างทำเป็นเข้าใจ เธอค่อนข้างดีใจที่ไม่มีใครแต่ก็สุขุมเยือกเย็นยิ่งยวดอย่างหาได้ยากมากในหมู่คนวัยเดียวกัน

จนเวลานี้เป็นที่สุดครูประจำชั้นก็วางใจในตัวหลินตั้น แต่เป็นอวี๋เยื้องที่เข้าเรียนพร้อมกับหลินตั้น ภายนอกดูว่านอนสอนง่าย แต่ผลการเรียนแย่มาก สอบคณิตศาสตร์ได้แค่สี่สิบกว่าคะแนนเท่านั้น ไม่รู้ในสมองคิดอะไรอยู่

หลังได้รับผลสอบ ทุกคนก็เริ่มพูดคุยกัน หลินตั้นวางข้อสอบกองหนึ่งตรงหน้าอวี๋เยื้อง น้ำเสียงเข้มงวดมาก “เยื้อง ครั้งนี้เธอสอบได้คะแนนแย่มาก ฉันเตรียมจะส่งเธอไปเรียนกวดวิชานะ”

“ไม่เอา ฉันไม่ไปเรียนกวดวิชา!” อวี๋เยื้องสวนกลับเสียงแหลม แล้วรีบปรับเสียงให้นุ่มนวลลงเหมือนรู้สึกได้ว่าท่าทางของตัวเองแย่มาก “หลินตั้น ฉันไม่อยากไปเรียนกวดวิชา ฉันกลัวการพูดคุยกับคนแปลกหน้า” นี่เป็นแค่เหตุผลหนึ่งเท่านั้น เหตุผลหลักคือ พอไปเรียนกวดวิชาหลอนจะไม่ได้ยุ่งร่างกายหลินตั้นตลอดเวลา นี่ทำให้หลอนรู้สึกไม่ปลอดภัยมาก พอหลอนไม่ยุ่งฟางอี่และคนอื่นๆ จะต้องแย่งหลินตั้นไปแน่นอน

หลินตั้นไม่เปลี่ยนใจ พูดต่อว่า “ฉันจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยชั้นนำในเมืองหลวง แต่ผลการเรียนของเธอตอนนี้ ถ้าสอบเข้าวิทยาลัยอาชีวะได้ก็ถือว่าไม่เลวแล้ว เมื่อถึงตอนนั้นยังงั้นพวกเราจะต้องแยกจากกัน ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปอย่างมากขึ้นก็ดูเลวเธอได้อีกสองปี สองปีให้หลังฉันไปเรียนหนังสือแล้วเธอละ วางแผนจะทำอะไร เธอคงให้ฉันเลี้ยงตลอดไปไม่ได้หรอก”

สองเรื่องที่อวี๋เยื้องกลัวที่สุด หนึ่งคือแยกจากหลินตั้น สองคือกลายเป็นภาระของหลินตั้น เมื่อคิดถึงสถานการณ์แบบนี้ในอนาคต แล้วมองผลการเรียนในมือ ในที่สุดหลอนก็ตัดสินใจได้ บอกว่า “หลินตั้น ฉันจะไปเรียนพิเศษ ฉันจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกับเธอ”

“ได้ ฉันจะสมัครเรียนกวดวิชาทุกวิชาให้เธอ เธอต้องตั้งใจเรียนนะ” หลินตั้นกำชับอย่างจริงจัง

“ฉันจะตั้งใจเรียน” อวีเยื้องพักหน้าเต็มแรง จากนั้นหยิบข้อสอบออกมาเริ่มแก้ไขจุดผิดพลาด หล่นลีมฟางอีเอย ลูกสุนัขเอย เกาซูข่ายเอย จนหมดสิ้น ถ้าไม่เรียนหนังสือก็จะสูญเสียหลินตันไป ผลลัพธ์นี้หนักหนาเกินกว่าที่หล่นจะรับไหว

หลินตันขยี้ศีรษะอวีเยื้องเบาๆ มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย เธอตอบได้แม้กระทั่งกับกู แล้วนับประสาอะไรกับเด็กสาวคนหนึ่งล่ะ แต่แล้วเหมือนหลินตันคิดอะไรขึ้นมาได้ เธอวางผลสอบราบกับโต๊ะแล้วใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพนี้ส่งไปให้คนใจดีคนนั้น [ผลสอบของฉันออกมาแล้วค่ะ]

เกาซูข่ายพุบหน้าลงกับโต๊ะจ้องรูปภาพพาลายยิ้มแยม

[สุดยอดมาก ต้องชื่นชมเธอ! ในอนาคตเธออยากเรียนมหาวิทยาลัยไหน] เขาถามเร็วรี

[ชิงต้าค่ะ] หลินตันตอบสั้นๆ

[ดี มีความมุ่งมั่น! ชาติเหลืออะไรต้องบอกฉันนะ!] หลังส่งข้อความนี้เรียบร้อยแล้ว เกาซูข่ายค่อยๆ ตระหนักได้ว่า หากหลินตันเข้าเรียนที่ชิงต้าแล้วเขาควรจะทำยังไง จากผลการเรียนของเขา อยากจะเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับหลินตันนั้นว่าฝันลมๆ แล้งๆ ชิงต้ามีคนเก่งมากมาย ในไม่ช้าหลินตันก็จะถูกคนเก่งแย่งไป ส่วนเขาก็ทำได้แค่นั่งร้องไห้ซุกโปงในมหาวิทยาลัยปลายแถว

เมื่อคิดถึงสถานการณ์นี้ เกาซูข่ายก็ปวดใจอยากจะทานทน จมูกและขอบตาแดงโดยไม่รู้ตัว

เด็กหนุ่มที่นั่งแถวหน้าเหลียวกลับมามองแวบหนึ่ง ทำทางตื่นตะลึง “พี่ชาย ตอนมัธยมต้นทุกปีพี่สอบได้ที่โหลของห้องไม่ใช่เหรอ ตอนนั้นพี่ยังภูมิใจในตัวเองมากอยู่เลย ทำไมตอนนี้ถึงร้องไห้ซุกโปงแล้วล่ะ พี่ควรภูมิใจถึงจะถูก พี่ดูสิ ในที่สุดครั้งนี้ก็มีคนได้ที่โหลแทนพี่แล้ว! คิดไม่ถึงว่าอวีเยื้องจะเรียนแยขนาดนี้ ดูจากรูปร่างหน้าตา ฉันยังคิดว่าเธอเป็นเด็กเทพด้วยซ้ำ”

เกาซูข่ายแทบจะเอาผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดหน้าเด็กหนุ่ม รีบตวาดเสียงเบา “พูดเพื่อเจออะไร ฉันไม่ได้ร้องไห้!” เขาแอบมองหลินตันผาดหนึ่ง ไม่สบายใจจนร้อร่น ทุกคนมีผลการสอบในมือคนละแผ่น หลินตันคงรู้ลำดับของเขาแล้วสินะ จะดูถูกเขาหรือเปล่า จะรู้สึกว่าเขาไร้ประโยชน์หรือเปล่า

ปัดไธเว้ย! ถ้ารู้แต่แรกว่าจะมีวันนี้ ก่อนหน้านี้เขาควรจะต้องใจเรียน! พอคิดไต้ยั้งี้ เกาซูข่ายก็ทำหน้าย่นดุมะระ

เวลานี้หลินตันส่งข้อความวิเซตสองข้อความ ข้อความหนึ่งส่งให้ เกาซูข่าย อีกข้อความหนึ่งส่งให้คนใจดี [ขอบคุณละ ตอนนี้นฉันไม่ขาดอะไร หากคุณมีปัญหา ก็บอกฉันได้นะคะ ถึงความสามารถของฉันมีจำกัด แต่คงช่วยคุณได้ไม่มากนักน้อย]

เมื่ออ่านข้อความนี้ สีหน้าบูดบึ้งของเกาซูข่ายพลันคลายลง ทั้งตัว เปล่งประกายสดใสบะระหนึ่งแสงอาทิตย์ จากนั้นเปิดอ่านข้อความที่สอง รอยยิ้มที่มุมปากของเขาแข็งค้างฉับพลัน

[รองบ๊วยละระ]

ข้อความธรรมดาๆ ข้อความเดียว รวมกันแล้วแค่สามคำเท่านั้น แต่ กตัทเกาซูข่ายจนเงยหน้าไม่ขึ้น เขารีบพุบหน้าลงกับโต๊ะ ให้สัญญาที่ละคำว่า [เชื่อฉัน นี่แค่ชั่วคราว! ครึ่งหน้าฉันจะสอบให้ติดหนึ่งในสิบของห้อง!]

[เอิม] หลินตันตอบมาแค่คำเดียวแล้วไม่เคลื่อนไหวอีก

เกาซูข่ายเยียมหน้าแอบมองเธอแวบหนึ่ง พบว่าเธอเปิดอ่านหนังสือ ซีววิทยา จึงถอนหายใจยาว ว่ากันว่าการทำงานของคนสองคนที่มีคุณสมบัติ ไม่เท่าเทียมกันไม่มีทางมีความสุข ในที่สุดบัดนี้เขาก็เข้าใจความหมายประโยคนี้ แล้ว ทันทีที่นักเรียนเทพและนักเรียนกาเรียนจบชั้นมัธยมปลายก็จะเดินไป คนละทิศคนละทาง ยิงอยู่ยิงห่างไกล แล้วจะมีอนาคตให้พูดถึงได้ยังไง ถือโอกาสที่ยังไม่สายเกินไป เขาต้องรีบยกระดับผลการเรียนซะ!

เมื่อคิดได้แบบนี้ เกาซูข่ายก็หยิบข้อสอบออกมาแก้ทีละข้อๆ ที่มีในหนังสือก็เปิดหนังสือ ที่ไม่มีในหนังสือก็วิ่งไปถามครูที่หน้าแท่น ท่าทาง ชวนให้คนประทับใจ ไม่มีใครสนใจว่าที่นั่งข้างๆ เขาว่างเปล่ามาทั้งวันแล้ว มีแค่ใจเหวห่างที่มองโทรศัพท์มือถือเป็นครั้งคราวด้วยสายตากังวล

ตอนนี้ยายอวีและเจียงฉงจื่ออาจารย์ของหลอนย่ง่วนอยู่ที่สุสานภูเขาชิงหยวน

“ฆ่าไ้ไ้เมื่อไหร่” ในมือของเจียงฉงจื่อถือไ้ไ้ตัวผู้ตัวหนึ่ง ขณะที่คอไ้ ถูกถอนจนเกลี้ยงเกลานานแล้ว

“รออีกเดี๋ยวละ ยังไม่ถึงห้าทุ่ม” ยายอวีโบกมือ สีหน้าสุขุม ว่ากันว่า

หยางมากย่อมเกิดอิน อินมากย่อมเกิดหยาง ทั้งสองมักเสริมและข่มกันและกันเสมอ พลังอินตอนห้าทุ่มถึงตีหนึ่งทรงพลังมาก เพราะเป็นเวลาเปิดประตู ฤกษ์ดีปีศาจ แต่ตราบดีที่ร้ายเวทอย่างถูกต้องเหมาะสม ก็สามารถเร่งให้เกิดพลังหยางที่แข็งแกร่งซึ่งกลืนกินสรรพสิ่งที่ชั่วร้ายทั้งปวงได้ เวลานี้เวทที่อ้ายอวีจะร้ายคือเวทอินสุดหยางเข้มเพื่อปราบผีที่ทรงพลังมาก

ชายวัยกลางคนคนนั้นถือนันต์ป้องกันอยู่ในวงเวททรงกลม พอเห็นฟ้ามีดลงทุกขณะ อุณหภูมิรอบข้างยิ่งอยู่ยิ่งลดลง แต่เขามีเหงื่อออกเต็มหน้า

ชายประหลาดเดินวนรอบหลุมศพสองสามรอบ รอยยิ้มที่มุมปากค่อยๆ ชัดเจนขึ้น หลายนาทีต่อมาเขาก็กลับมาข้างกายอ้ายอวี พูดยังตรงไปตรงมาว่า “กลับไปเถิด งานนี้เจ้ารับไม่ไหวหรอก”

อ้ายอวีมองเฉียงจงจื่อเต๋ยวนั้น แอบถามว่า “ทำไมคะ”

“นี่เป็นหลุมศพคู่ เป็นสถานที่ที่อันตรายมาก ไม่ใช่แค่เจ้าต่อกรไม่ไหว สำนักศาสตร์ลี้ลับในเวลานี้ก็ต่อกรไม่ไหว”

“อะไรคือหลุมศพคู่คะ”

“หลายร้อยปีก่อนสถานที่แห่งนี้เป็นสุสานหมู่ มีศพกองทับกันขึ้นแล้วขึ้นเล่า คงมีนับหมื่นศพได้กระมัง ศพมากมายอย่างนี้ย่อมรวมพลังอินชั่วร้ายที่เข้มข้นดุจน้ำหมึก หนาหนักดุจเหล็กกล้าไว้ แม่น่าสะพรึงกลัว แต่เพราะสถานที่กว้างใหญ่เกินไปเลยสะกดผีร้ายเอาไว้จนสิ้นฤทธิ์ ที่นี้เป็นการต่อสู้กับผีร้ายโดยผีร้าย เป็นสถานที่ที่เลวร้ายสุดๆ ทว่าสถานที่ที่เลวร้ายสุดๆ ทุกที่ล้วนมีปากหลุมซึ่งเป็นทางระบายพลังอินชั่วร้ายเพียงแห่งเดียว หากไม่มีผู้ใดแตะต้องมันก็ไม่เป็นอันใด แต่ทันทีที่มีผู้เปิดหลุมนั้น ก็เสมือนหยดน้ำลงในกระทะน้ำมัน พริบตาเดียวพลังอินชั่วร้ายทั้งหมดจะระเบิดออกมา หลุมศพหลุมนี้คือปากหลุมของสุสานนี้ มีสองศพวางทับอยู่ด้านบน หนึ่งในบุรุษหนึ่งสตรีรวมเป็นอินหยางโดยบังเอิญ และพวกเขายังตายอย่างไม่เป็นธรรมชาติ จึงมีจิตพยาบาทรุนแรงนัก ศพหรือดวงวิญญาณของพวกเขาดูดซับพลังอินชั่วร้ายเหล่านี้อย่างไม่สิ้นสุด ทันทีที่เคลื่อนไหวพวกเขาออก ผลลัพธ์ที่ตามมาน่าพรั่นพรึงเกินกว่าจะหยั่งถึง เจ้าหนุ่มนั้นตายไปแค่สิบสามปี แต่ฝึกฝนตนเองจนกลายเป็นราชาปีศาจได้ก็เพราะเหตุนี้”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6095-0

9 786161 860950

ทดลองอ่าน

คำแนะนำ
เนื้อหารุนแรง
และมีการทารุณกรรม

Typography: Zinlin Xin

475 บาท